

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se
NR 52, ÅRGÅNG 13
JULEN 2024 (75 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog
Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 549 48 Skövde
Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com
Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt femtioandra nummer. Detta publiceras lördagen den 21 december, dagen för vintersolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårunummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande nummer, vårunumret, skall utkomma torsdagen den 20 mars, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande julnummer fortsätter vi våra båda översättningar, *Mästarna och vägen* av C.W. Leadbeater och *Lärjungaskap i den nya tidsåldern, volym II* av Alice A. Bailey och D.K.

Sist i detta julnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Samarbetet med vår amerikanske broder Antonio Rodríguez i att revidera och korrigera existerande spanska översättningar av Laurencys verk fortsätter oförminskat. Enligt uppgjord plan publiceras dessa reviderade texter på hemsidorna först när hela arbetet är avslutat; tidpunkten härför kan ännu ej anges.

Vår kära Irmeli har till sitt finska modersmål översatt två uppsatser ingående i Laurencys *Livskunskap Två: Tajunnan kehitys (Medvetenhetsutvecklingen)* och *Ihmisen kehitysasteet (Människans utvecklingsstadier)*. De nämnda texterna finns nu publicerade på Förlagsstiftelsens officiella hemsida, www.laurency.com, i dennas finska avdelning.

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling publicerade den 21 december 2024 sitt elfte nyhetsbrev:

https://www.veidos.org/introduktion/om-veidos-org/nyhetsbrev/?email_id=28

I nyhetsbrevet kan man bland annat läsa om Föreningens nyinrättade bokfond, som är avsedd att möjliggöra inköp av fler esoteriska, ovanliga och viktiga böcker till *Biblioteket för livskunskap*.

Kurs: Meditationens grunder – att vidga och fördjupa medvetandet

En djupare förståelse av esoterikens teori förutsätter eget arbete med medvetenhetsutvecklingens praktik. Under denna kurs arbetar vi systematiskt och metodiskt för att utveckla medvetenheten enligt fjärde vägen och pytagoreiska aktiveringsmetoder. Medvetenhetsutvecklingens teori kombineras med avsiktliga övningar i vardagliga situationer och olika typer av meditationer, såsom frömeditationer och långa tankar. Kursen hålls i via Zoom under fem onsdagar den 5, 12, 19 och 26 mars samt 2 april 2025. Alla tillfällena börjar kl. 18:00 och slutar kl. 21:00.

Anmälan eller frågor kan skickas till johan.berggren@protonmail.com. Ytterligare information finns på hemsidan: www.nylivslust.se/kurser.html

NIONDE KAPITLET

ANDRA OCH TREDJE INVIGNINGARNA

DE TRE FÖRSTA BOJORNA

Den som genomgått första invigningen, har avgjort inträtt på den egentliga vägen – den väg, som leder till adeptskapet, till den port som leder från människoriket till övermänniskoriket. Betraktar man denna väg nedifrån, kan man förundra sig över att aspiranten icke är utmattad efter de ansträngningar som fört honom till den första invigningen, att han icke modfärdig ryggat tillbaka inför de svindlande höjder som reser sig framför honom på den obevekliga, ständigt stigande vägen. Men han har druckit ur livets källa, och han har styrka såsom tio, ty hans hjärta är rent, och härligheten hos den ideala mänsklighet, som han ser med allt större klarhet, har för honom en dragningskraft och en inspiration, varmed materiell stimulans eller jordiska intressen aldrig kan jämföras.

Det första stadiet av hans resa slutar med den andra invigningen, och för att nå denna måste han avkasta tre *samyojanaer* eller bojor. Dessa är:

1. *Sakkāyaditthi* – avskildhetens irrlära.
2. *Vichikichchā* – tvivel eller ovisshet.
3. *Sīlabbataparāmasa* – vidskepelse.

Den första av dessa är ”jag är jag”-medvetandet, vilket, eftersom det hänför sig till personligheten, endast är en illusion, som man måste göra sig kvitt vid det allra första steget på denna verkligt uppåtstigande väg. Men att fullkomligt avskaka denna boja innebär rent av mer än detta, ty det innefattar övertygelsen om att även individualiteten faktiskt är ett med alla och därför aldrig kan ha några intressen motsatta brödernas och att den gör sina verkligaste framsteg, när den mest understöder andras utveckling.

Om den andra bojan är ett varningsord av nöden. Människor, som uppfostrats i europeiska tänkesätt, är tyvärr så vana vid föreställningen att ett blint, oreflekterat fasthållande vid vissa dogmer kan fordras av en lärjunge av vilken religion, skola eller sekt som helst, att de, när de hör att inom esoteriken *tvivel* anses såsom ett hinder för framgång, troligen tänker sig att även denna väg av sina vandrare fordrar samma obetingade tro som många moderna vidskepelse. Ingen uppfattning kan vara mera grundfalsk.

Det är sant att tvivel (eller snarare ovisshet) i några frågor är ett hinder för andligt framåtskridande, men motmedlet mot detta tvivel är icke blind tro (vilken även den betraktas som en boja, som vi genast skall se) utan den fasta övertygelse som grundas på egna experiment eller matematiska förnufts slut. Så länge ett barn betvivlar multiplikationstabellens riktighet, kan det svårligen förvärva kunskap i den högre matematiken; men dess tvivel kan nöjaktigt undanröjas endast genom att det på grund av förnufts slut eller experiment kommer till övertygelsen att tabellens framställning är riktig. Barnet tror att två gånger två är fyra, icke endast emedan det hört så sägas, utan även emedan det numera anser detta något självklart. Och detta är just den metod, och den enda metod att skingra tvivel som esoteriken känner.

Vichikichchā har definierats som tvivel på läran om karma och reinkarnationen och på att man på denna Helighetens Väg skall kunna nå upp till det högsta goda. Men kunskapen om dessa ting medför även en livlig övertygelse om att världen är Guds skola för människan, att Hans plan är att det odödliga livet skall utvecklas genom de förgängliga formerna och att denna plan är underbar och välgörande till varje liten del. När den invigde avkastar denna andra boja, når han absolut visshet, grundad på antingen slutledningar eller egen förstahandskunskap om att den esoteriska undervisningen är riktig i dessa punkter.

Den tredje bojan, vidskepelsen, säges omfatta alla slags ogrundad och vilseledd tro och allt beroende av yttre riter och ceremonier för hjärtats renande. Den invigde inser att alla metoder, som de stora religionerna erbjuder oss till hjälp – böner, sakrament, pilgrimsfärder, fasta och

iakttagande av många slags ritualer och ceremonier – är hjälpmedel och intet annat, att en vis människa använder dem som hon finner vara till nytta för sig men aldrig litar på någon av dem som i och för sig ett medel till frälsning. Den invigde inser klart att det är inom sig själv han måste söka frälsningen och att, hur värdefulla dessa hjälpmedel än må vara för utvecklandet av hans vilja, hans visdom och hans kärlek, de likväl aldrig kan ersätta det egna arbete, varigenom han ensamt kan segra. Den människa, som avkastat denna boja, förstår att det ej finns någon religionsform, som är nödvändig för alla människor, utan att man kan finna vägen till det högsta genom vilken som helst av dem och genom dem alla, ja, rent av utan dem.

Dessa tre bojor sammanhänger med varandra. När man till fullo insett skillnaden mellan individualiteten och personligheten, är det möjligt att i viss mån förstå reinkarnationens verkliga förlopp, varigenom allt tvivel i detta avseende skingras. Sedan medför kunskapen om det sanna högre jagets andliga beständighet tillit till den egna andliga styrkan och skingrar därigenom vidskepelsen.

STEGENS UNDERAVDELNINGAR

Varje avdelning på den egentliga vägen är uppdelad i fyra stadier. Det första är dess *magga* eller väg, på vilken lärjungen strävar att avkasta bojorna. Det andra är dess *phala*, ordagrant frukt eller resultat, då människan finner att resultaten av hennes ansträngningar mer och mer visar sig. I tredje rummet kommer dess *bhavagga* eller fulländning, den period, då lärjungen, sedan följderna har kulminerat, är i stånd att på ett tillfredsställande sätt utföra arbetet på det stadium, där han nu står fast. Det fjärde är dess *gotrabhū*, vilket betyder att han nått den tid, då han är mogen att mottaga nästa invigning.

För att kandidaten skall kunna bli en *gotrabhū*, fordras ingenting mindre av honom än att han är fullständigt fri från bojorna på sin avdelning av vägen. Innan människan kan gå vidare till den andra invigningen, begär invigaren vid detta tillfälle bevis på hur kandidaten använt de krafter han förvärvade vid den första invigningen, och bland det vackraste i ceremonin är, när de som blivit hjälpta av kandidaten, stiger fram för att lämna sitt vittnesbörd. För denna invigning fordras även att kandidaten har utvecklat förmågan att fritt fungera i mentalkroppen, ty ehuru ceremonin vid första invigningen äger rum i emotionalvärlden, försiggår den vid den andra i mentalvärlden.

Det kan tyckas svårt att förena detta påstående med det förhållande att invigningarna beskrivs, som om de försigginge i en viss hall eller trädgård, men detta innebär i alla fall ingen motsägelse. Om Herren Maitreya står såsom invigare, äger ceremonin vanligen rum antingen i hans trädgård eller i hans stora rum. Själv är han närvarande i sin fysiska kropp, och det är även många gånger Herren Vaivasvata Manu, som bor strax intill. Alla de övriga närvarande brukar vanligen vid första invigningen vara i sin emotionalkropp, men vid den andra invigningen i sin mentalkropp. De Stora, som närvarar, ställer med lätthet in sitt medvetande på den erforderliga världen, men i emotionalvärlden och mentalvärlden finns naturligtvis en fullkomlig motbild till allting på det fysiska, och därför är framställningarna fullt korrekta, och de platser, som intas i förhållande till de fysiska föremålen, just sådana som de beskrivs.

REDOGÖRELSE FÖR EN ANDRA GRADENS INVIGNING

Enligt samma plan, som tillämpades i föregående kapitel, lämnar jag ännu en gång en beskrivning av ceremonin.

Vi hade fått underrättelse om att ett stort möte för adepter skulle äga rum i Herren Maitreyas hem natten för fullmånen i månaden chaitra och att man ämnade begagna detta tillfälle, då så många höga väsen var närvarande, och låta vissa kandidater få del av *sakidāgāmin*-invigningen så snart efter sammankomsten som ansågs lämpligt. Den natten önskade Mästaren Morya att målsmännen skulle besöka honom senast klockan tio (vid fullmånen), eftersom de hade vård om en av kandidaterna. På aftonen för fullmånen strövade många indiska vänner omkring i

trakten, och när kandidaterna och deras målsmän gick till Mästaren Kūthūmīs hus, följde dessa diskret efter och väntade vördnadsfullt i närheten. Kort efter att de kommit fram till huset, anlände Mästaren Morya. Bägge Mästarna begav sig nästan omedelbart till Herren Maitreyas hus, varvid lärjungarna följde efter och stannade i trädgården, medan Mästarna gick in i huset.

Denna trädgård är belägen på en söderslutning av Himalayabergen med en vidsträckt utsikt över Indiens slättland, vilket sträcker sig ända bort till horisonten. Den har ett skyddat läge, eftersom den ligger i en sänka och i bakgrunden begränsas av en tallskog, som buktar omkring den på höger sida. Bortom denna skog ligger något till öster det mycket gamla stenhus, som har en med en stor pelare försedd veranda, det hus där Manun för vår ras, den store Herren Vaivasvata, har sin boning. Herren Maitreyas trädgård badade i fullmånens sken, vilket föll på de stora rhododendrongrupperna och på vårblommorna, som stod i sin fulla prakt. Fullmånen göt ett bländande skimmer över marmorbänken kring det stora trädet, Herren Maitreyas älsklingsplats, vilken han nu intog, då han trädde ut ur sin boning. Mästarna grupperade sig i en halvcirkel på grästerrassen alldeles nedanför hans bänk, i det de intog sina platser till höger och vänster om honom.

Ett steg längre nere på terrassen stodo de bägge kandidaterna, mellan de två Mästare som förde fram dem – Mästaren Kūthūmī och Mästaren Djwhal Khul. Bakom dem stod de som i den lägre världen hade utsatts till den yngre kandidatens förmyndare. Manun satt litet bakom på höger sida om Bodhisattvan, och över dem strålade den härliga gestalten av Herren Gautama Buddha, som i sitt senaste jordeliv av dessa båda kandidater mottagit ”den ed, som aldrig kan brytas”, och nu gav dem sin allsmåktiga välsignelse till det steg de stod i begrepp att taga. I hans närhet sågs Mahā-Chohanen, de fem strålarnas chef, och mellan och något över dem framstrålade sedan, till svar på Bodhisattvans högtidliga åkallan, den ende invigarens flammande stjärna, hans, som är den esoteriska hierarkins mäktige konung, världens herre. Sådan var invigningsceremonins utsökta iscensättning.

Mästaren Kūthūmī och mästaren Djwhal Khul ledde de båda kandidaterna ett steg framåt, och Bodhisattvan frågade:

”Vilka är dessa, som ni nu för fram till mig?”

Mästaren Kūthūmī svarade:

”Det är två bröder, som sedan de avkastat avskildhetens, tvivlets och vidskepelsens bojor, skördat frukten och visat resultaten av sitt arbete, nu önskar inträda på *sakridāgāmins* väg. Jag föreställer dem som *gotrabhū*.”

Herren Maitreya frågade:

”Vill du fortsätta att leda dessa Bröder längs den väg, till vilken de söker inträde?”

Mästaren svarade:

”Det vill jag.”

Herren sade:

”Vår lag fordrar, att två av de högre bröderna går i god för varje kandidat, som söker inträde på den andra vägen. Understöder någon annan broder deras anhållan?”

Mästaren Djwhal Khul svarade:

”Jag gör det.” Vändande sig till förmyndarna, sade Herren:

”Ni två har, såsom bröder, vilka lever i den yttre världen, tagit hand om den yngre av dessa kandidater. Ni har erfarenhet av vad denna beskyddareplikt, som ni åtagit er, innebär. Är ni villiga att fortsätta att beskydda honom, eftersom hans kropp alltjämt är ung till åren, och hjälpa honom, då han vandrar på denna den andra vägen?”

De svarade:

”Det gör vi gärna och med glädje.”

Herren frågade:

”Är eder kärlek till honom alltjämt så stark att arbetet blir angenämt och lätt för er?”

De svarade:

”Vår kärlek till honom är ännu större än när vi började vårt tacksamma värv. Han är lätt att vägleda och ivrig att lära.”

Herren sade till den yngre kandidaten:

”Och är även ditt hjärta uppfyllt av kärlek till dessa bägge bröder, så att du med glädje fortfarande underkastar dig deras vägledning och icke låter något komma emellan ditt hjärta och deras?”

Han svarade:

”Det gör jag med glädje, ty jag håller dem båda mycket kära och är dem tacksam för deras omsorg.”

Herren sade till de bägge kandidaterna:

”Ni önskar alltså att inträda på sakidägäminns väg?”

De svarade:

”Sådan är vår önskan, om vi är värdiga att inträda på den.”

Bodhisattvan sade:

”Alldenstund det är detta Brödraskaps uråldriga sed att för varje gång kandidater anmäler sig till en ny invigning fråga, hur de begagnat de krafter som förut givits dem, och alldenstund en kraft är en dylik kraft endast när den brukas till andras hjälp, frågar jag, vilka som vill bära vittnesbörd om tjänster, som gjorts av dessa kandidater, sedan de senast stod inför oss och intogs i brödraskapet? Vilket bestämt undervisningsarbete har de utfört? Vilka har de hjälpt?”

Då dessa högtidliga ord klöv den omgivande luften och det föreföll, som om de ljöde liksom en maning över hela världen, framträdde en stor mängd vittnen från alla väderstreck och dröjde tysta, medan de med kärleksfulla, tacksamma ögon betraktade kandidaterna, som stod i mitten. Mästaren Kūthūmī talade:

”Detta är de människor av många nationer och från många länder, som av dessa mina två lärjungar erhållit ljus, styrka och tröst. Från min äldre sons läppar har mitt budskap utgått till många tusenden, och han har oavbrutet arbetat på att bringa ljus till dem som är i mörker. De står här för att bära vittne. Han har även skrivit en bok och många artiklar, som kvarstår som bevis på hans kärleksfulla arbete för andra. Min yngre son” – Mästaren log ömt – ”är ännu för ung till kroppen för offentligt arbete, men han har skrivit en liten bok, som ger andra de lärdomar jag gav honom, och tiotusenden ser i honom sin älskade vägledare till oss. Även de är här och redo att bära vittne.”

Och många röster ropade: ”Vi bär vittne”, och själva luften tycktes tona, så mångfaldiga var vittnesbörden. Och Bodhisattvans leende blev över all beskrivning ljuvt, då han, världens frälsare, åhörde de svar som han framkallat.

Den förste beskyddaren talade sedan: ”Jag vittnar om den äldre av dessa kandidater, att han i tider av svåra bekymmer och bitter strid, var fullkomligt lojal mot både min broder och mig, som skenbart stod i strid med varandra. Han var orubblig i sin styrka och mildhet, lugn och sann. Jag vittnar även om hans oförtröttade och osjälviska arbete för andra och hur han använder all sin förmåga till att tjäna. Om den yngre, min älskade skyddsling, vittnar jag att han ständigt söker att tjäna dem han möter och visar en ovanlig förmåga att hjälpa, medan han utsänder omkring sig en strålande kärlek och renhet, som gör hans blotta närvaro till en välsignelse. Alla känner värdet av hans utsökta lilla bok.”

Även den andre beskyddaren talade till kandidaternas förmån, såsom följer:

”Jag tillägger även mitt vittnesbörd i fråga om bägge dessa kära kandidater. Jag vittnar om att den äldre visat mig personligen mycken lojal tillgivenhet och självuppoftande hjälp och varit mig till stöd, och att jag av många andra hört talas om den inspiration och det ljus som han infört i deras liv. I fråga om den yngre kandidaten vittnar jag om att jag själv sett bevis på den underbara kärlek och hängivenhet som han ingivit medlemmarna av sin orden både i Adyar och Benares och på den förändring som åstadkommits hos dem. Jag har också fått många brev, där brevskrivarna säger att de tack vare den bok han skrev fått en ny uppfattning om livet.”

Mästaren Kūthūmī kallade ur massan fram några, som lärt sanningen av den ene eller den andre av kandidaterna och som såg upp till denne och följde honom som sin ledare. Många kom fram för att tala om den hjälp de fått, och var och en talade, som han kände det i sitt hjärta. Många sade att *Vid Mästarens fötter* givit dem en ny syn på livet. Några, som fått mycken hjälp men icke kunde infinna sig vid detta tillfälle, emedan de var vakna och upptagna av sina vanliga göromål, framställdes genom levande bilder, som Mästaren gjorde, och ehuru dessa varken kunde tala eller handla, är det sannolikt att något intryck av denna stunds underbara inflytande genom dem överfördes till originalen. Sedan drog sig folkmassan tillbaka och fortsatte ceremonin.

Bodhisattvan vände sig därpå till kandidaterna och uttalade sitt gillande av det arbete de utfört och sin förhoppning om att de nya krafter, som nu skulle meddelas dem, skulle bli lika väl använda som de, vilka de redan ägde. Han fortsatte:

”Ni har nu för alltid avkastat de bojar, som binder edra bröder på jorden, och er egen frihet måste användas för att minska bördan av dessa bojar för dem. Ni har kommit till full visshet om att uppfattningen om det avskilda självet är en villfarelse. Ni måste nu inpräglade denna visshet på edra lägre kroppar, så att det hos dem aldrig må finnas någon handling eller tanke, som gäller det avskilda jaget, utan att allt måtte göras för det enda jaget, som verkar i alla. Vill ni sträva efter att göra detta och icke upphöra med edra bemödanden, förrän ni lyckats?”

Kandidaterna svarade: ”Det vill jag.”

Herren Maitreya sade:

”Ni har avkastat tvivlets boja, och ni vet med säkerhet att evolutionen är ett faktum, och att evolutionens sätt att arbeta består i ett ständigt nedsänkande i materien under lydnad för lagen om jämviktens återställande. Ni måste använda de krafter, som skall tilldelas eder, till att hos andra skingra tvivel om dessa livsviktiga fakta, så att de må kunna få del av den kunskap ni nu vunnit – vilken ni ingalunda vunnit enbart för eder själva. Vill ni då använda edra krafter till att upplysa andra?”

Kandidaterna svarade:

”Jag vill så använda dem.”

Herren Maitreya fortsatte:

”Ni har lämnat all vidskepelse bakom eder. Ni vet att en människa kan finna ljuset hos alla religioner. Ni vet att riter och ceremonier ej har något värde i och för sig och att allt som utföres genom dem, kan göras dem förutan genom kunskap och vilja. Framför allt är ni fria från den vidskepelsen att det bakom utvecklingen står en makt som behöver blickas, och ni vet att allt som existerar finns inom den universella kärleken och att det är den universella kärlekens evangelium, ni skall sprida bland människorna. Vill ni söka att skingra mörkret genom att sprida detta evangelium?”

Kandidaterna svarade:

”Det vill jag.”

Sedan tillade Herren Maitreya:

”Glöm aldrig att det icke finns något annat mörker än det som alstras av okunnighet och självbedrägeri. Sant sades det: ’Varje god gåva och varje fullkomlig gåva kommer ovanifrån, från ljusets fader, hos vilken det icke finnes någon förvandling, ej heller någon skugga av växling.’ Hos honom finnes intet mörker, men människorna vänder hans ljus ryggen och går sedan i sin egen skugga, ropande att det är mörkt.”

Kandidaterna fick sedan genomgå några prov avseende arbetet i mentalvärlden. De fick undersöka sådana människor i himmelsvärlden, som i framtiden skulle överlämnas i deras vård, och Herren frågade dem hur de skulle vilja hjälpa i varje särskilt fall, om de toge i betraktande de begränsningar som deras skyddslingar arbetade under. Ena fallet gällde en medeltida munk, som var helt uppfylld av hängivenhet men med synnerligen begränsad uppfattning om Gud, helgonen och kyrkan, och Herren frågade dem vad de ville göra för att hjälpa honom i hans

utveckling.

Allt, som försiggår under den andra invigningen, äger rum i mentalvärlden, och alla arbetar i mentalkroppen, icke i den vanliga māyāvī-rūpan, som de skulle använda i emotionalvärlden.

Sedan detta prov var över och kandidaterna med framgång besvarat de frågor som ställts dem, leddes de fram till Herren Maitreya och knäböjde framför honom. Han reste sig och ropade med hög röst, vänd mot Shamballa:

”Gör jag detta, o ljusets, livets och härlighetens herre, i ditt namn och för dig?”

Då lyste över honom den flammande stjärnan, till tecken av den ende invigarens bifall, och Herren Gautama Buddhas vörtnadsbjudande skepnad strålade med en ännu mera bländande glans, medan han höjde sin högra hand till välsignelse. Mahā-Chohanen reste sig även för att skänka sin välsignelse, när Bodhisattvan lade händerna i tur och ordning på vart och ett av de böjda huvudena, och alla bugade sig djupt i vörtnadsfull hyllning för de mäktiga och tystnad rådde.

Under denna stillhet överlämnades kunskapens nyckel. Bodhisattvan utsände från sin egen mental- och kausalkropp kraftstrålar, vilka, när de föll på de nyinvigdas mental- och kausalkroppar, stimulerade de frön till liknande krafter, som fanns hos dem, till hastig och härlig utveckling. Liksom en knopp under solstrålarnas inverkan plötsligt slår ut i blom, så utvecklade deras mental- och kausalkroppar plötsligt sina potentiella krafter och öppnade sig till en strålade skönhet. Efter denna utvidgning av deras väsen kunde intuitionen – denna stora nya kraft, som sålunda frigjorts – fritt strömma genom dem. Och Herren Maitreya sade:

”Tag nu denna nya kraft, som jag giver eder, och förlita eder fullt och fast på den. Bringa edra lägre kroppar till sådan ordning och mottaglighet att den fritt kan strömma genom dem till eder fysiska hjärna och bli en säker ledning för edert uppförande. Då skall den lysa på den väg, som ligger framför eder, och bereda eder att inträda på den tredje vägen.”

Han avslutade med den stora välsignelsen, och stjärnan och de vörtnadsbjudande gestalterna i dess närhet försvann, medan alla åter böjde sig djupt i vörtnad, och den stora ceremonin var avslutad.

De församlade mästarna lämnade därefter sina platser. Envar sade några vänliga ord till de nyinvigda och välsignade dem. Mästaren Kūthūmī riktade även några vänliga ord till alla som burit vittne och som förut, som sagt, dragit sig något tillbaka men nu åter fick lov att närma sig för att taga farväl av sina ledare, som i ljuset av sin nyförvärvade kunskap gav var och en av sina efterföljare några råd och avskedade dem med en välsignelse.

MENTAL UTVECKLING

Den andra invigningen påskyndar mentalkroppens utveckling, och i detta skede eller däromkring förvärvar lärjungen förmåga att använda māyāvī-rūpan. Ordet ”māyāvī-rūpa” översätts stundom med ”illusionalkropp”. Detta är en tillfällig emotionalkropp, gjord av någon som har förmåga att verka i sin mentalkropp. När en människa färdas i emotionalvärlden, gör hon detta vanligen i emotionalkroppen. Om det vore nödvändigt för henne att visa sig i fysiska världen, medan hon verkar i emotionalkroppen, vore hon tvungen att göra sig en fysisk kropp omkring denna. Detta förekommer stundom, ehuru mera sällan, ty det innebär en stor kraftförbrukning. På samma sätt skulle hon, om hon arbetade i sin mentalkropp och önskade manifesteras i emotionalvärlden, behöva göra sig en tillfällig emotionalkropp, och denna kallas māyāvī-rūpa. Sedan hon avslutat sitt arbete, skulle hon åter draga sig tillbaka till mentalvärlden och skulle den tillfälliga kroppen upplösas och dess material återinträda i emotionalmateriens vanliga cirkulation, varifrån den tagits genom lärjungens vilja.

Ända till sin första invigning arbetar en människa nattetid i sin emotionalkropp. Men så snart denna är under fullkomlig kontroll och hon helt kan använda den, börjar hon arbetet i mentalkroppen. När denna kropp i sin tur är fullkomligt organiserad, utgör den ett mycket smidigare hölje än emotionalkroppen, och mycket kan utföras i den som är omöjligt i emotionalvärlden.

Genom sin förmåga att bilda en māyāvī-rūpa är en människa i stånd att ögonblickligen förflytta sig från mentalvärlden till emotionalvärlden och tillbaka igen och att hela tiden använda mentalvärldens större kraft och skarpere sinnen. Han behöver endast manifesteras sig emotionellt, om han önskar att bli synlig för människor i emotionalvärlden. Det är nödvändigt, att mästaren först visar sin lärjunge, hur man gör en māyāvī-rūpa. Sedan kan han göra det själv, ehuru det till en början icke är någon lätt sak.

En mycket stor utvidgning och utveckling av mentalkroppen sker i samband med denna andra invigning, men det dröjer vanligen några år, innan följderna härav kan visa sig i den fysiska hjärnan. När de börjar göra detta, medför det otvivelaktigt en stark påfrestning för hjärnan, då denna ej genast kan stämmas till den nödvändiga prestationshöjden.

DEN FARLIGA TIDEN

Den tid, som följer på den andra invigningen, är på många sätt den farligaste. Lärjungen har att vandra hela vägen, ehuru han när som helst, innan han genomgått den fjärde invigningen, löper risk att falla tillbaka eller tillbringa flera inkarnationer med ett planlöst kringirrande. Men det är särskilt på detta stadium, som de svagheter framträder, vilka möjligen finns i lärjungens karaktär. Det borde vara omöjligt för en människa, som stigit till denna höjd, att falla tillbaka, men tyvärr visar erfarenheten att även detta kan hända. I så gott som alla fall kommer faran genom högmod. Om det i en människas natur finns den minsta anstrykning till högmod, löper hon allvarlig risk att falla. Vad vi här nere kallar intelligens, är endast en svag avspeglning av vad denna verkligen är. Likväl yvs några av oss däröver, yvs över sin intelligens och sina kunskaper. När därför en människa får om än en avlägsen aning om vad hennes intelligens en gång kommer att bli, innebär detta en allvarlig fara, och har hon en gång givit efter för dylika känslor, blir det oerhört svårt för henne att åter gå tillbaka. Ingenting annat än oupphörlig och ständigt växande vaksamhet kan hjälpa henne att med framgång passera detta stadium, och hon måste ständigt sträva efter att utrota varje spår av högmod, själviskhet och fördom.

När vi förstår detta, ser vi plötsligt vissa bibeltexter i en oförmodad och sällsam belysning. Denna farliga tid i den invigdes liv betecknas i evangeliets berättelse med Kristi frestelse i öknen, vilken händelse inträffade, sedan han döpts av Johannes. De fyrtio dagarna i öknen symboliserar den tid, då den utvidgning av mentalkroppen, som kandidaten erhöll i andra invigningen, når ner i den fysiska hjärnan, ehuru det vanligen fordras fyrtio år eller mera för att fullborda detta. I Jesu liv var det den tid, då hans hjärna anpassades till den inkommande Kristus. Sedan kommer djävulen, som i symboliken representerar den lägre naturen, och frestar den invigde, först att använda sin makt för att tillfredsställa sina egna behov: ”Om du är Guds Son, befall då att dessa stenar må bli till bröd.” Sedan frestas han att kasta sig ned från templets tinnar utan att därvid skadas för att genom ett sådant underverk slå folkmassan med häpnad. Och slutligen visar djävulen honom alla riken i världen och deras härlighet med orden: ”Allt detta vill jag giva dig, om du faller ned och tillbeder mig.” Han frestas att begagna sin makt för att tillfredsställa sin egen ärelystnad. Var och en av dessa frestelser representerar ett särskilt slag av högmod.

Liksom den första stora invigningen motsvarar en ny födelse, kan den andra invigningen med fog liknas vid ett dop med den Helige Ande och med eld, ty i detta ögonblick strömmar kraft ned från den tredje personen i den heliga treenigheten, och denna kraftutströmning kan mycket riktigt beskrivas såsom en flod av eld, en lågande ström av levande ljus. En människa, som nått denna grad, kallas bland buddhisterna en *sakadāgāmin*, den som återvänder endast ytterligare en gång, vilket betyder att den som nått denna ståndpunkt, skulle behöva endast ytterligare en inkarnation för att nå arhatskapet, den fjärde invigningen, varefter tvånget till fysisk återfödelse upphör. Hinduernas benämning på detta andra steg är *kutichaka*, den som bygger en hydda, som nått en fridfull plats.

Vid denna grad avkastas inga ytterligare bojor, men det är vanligen en tid av ansenlig psykisk

och intellektuell utveckling. Om vad som vanligen kallas psykiska krafter icke förut förvärvats, måste de utvecklas på detta stadium, då lärjungen dem förutan omöjliga kan tillgodogöra sig den kunskap han nu måste mottaga eller utföra det högre arbete för mänskligheten som den invigde nu får förmånen att taga del i. Under sitt fysiska vakna liv måste han behärska det emotionala medvetandet, och under sömnen öppnar sig mentalvärlden för honom – ty människans medvetande når alltid ett steg högre, när hon för stunden lämnat sin fysiska kropp, än när hon ännu tyngs av sin köttsliga boning. Dr Besant ger emellertid i sin bok *Initiation, the Perfecting of Man* en alternativ tolkning av detta. Hon säger att en människa, innan hon kan nå den tredje invigningen, måste lära sig att föra intuitionen (buddhi) ner i sin fysiska medvetenhet, så att den kan förbli i henne och vägleda henne. Vidare säger hon:

”Detta förfarande kallas vanligen ’utvecklandet av psykiska förmågor’ och är också detta enligt den egentliga innebörden av ordet ’psykisk’. Men det innebär icke utvecklandet av klärvoajans och klärådiens, vilka beror av ett annat förfarande.”

DEN TREDJE INVIGNINGEN

När lärjungen genomgått de fyra underavdelningarna av den andra invigningen och än en gång blivit en *gotrabhū*, är han färdig för den tredje invigningen, redo att bli en *anāgāmin*, vilket ordagrant betyder ”den som icke återvänder”, ty det väntas av honom att han skall nå följande invigning under samma inkarnation. Den hinduiska benämningen är *hamsa*, vilket betyder ”svan”, men ordet anses även vara en omkastning av uttrycket so-ham, ”Jag är den”. Det finns även en tradition, enligt vilken svanen förmår skilja mjölk från vatten; på samma sätt är den vise i stånd att fatta livsföreteelsernas sanna värde för levande varelser.

Denna invigning framställes i den kristna symboliken genom Kristi förklaring. Han gick av-sides upp på ett högt berg och förklarades i sina lärjungars åsyn: ”Hans ansikte lyste såsom solen och hans kläder voro vita såsom ljuset, övermåttan vita såsom snö, så att ingenting på jorden kan göra dem vitare.” Denna beskrivning hänsyftar på människan såsom medveten i kausalkroppen, den förklarade människan, och den ger en ganska god bild av vad som äger rum vid denna invigning, ty liksom det vid den andra stora invigningen huvudsakligen är mental-kroppens utveckling, som påskyndas, så gäller detsamma vid detta steg om kausalkroppen. Det högre jaget bringas i närmare kontakt med monaden och blir på så sätt i sanning förklarat. Även personligheten beröres av denna underbara utströmning. Det högre och det lägre jaget blev ett vid den första invigningen, och denna enhet går aldrig förlorad, men den utveckling av det högre självet, som nu äger rum, kan aldrig avspeglas i de lägre formvärldarna, ehuru de två är ett i högsta möjliga grad.

Evangeliets berättelse förtäljer att Mose och Elias visade sig vid förklaringen, dessa det gamla förbundets två huvudgestalter, varav den ene är den störste av de judiska profeterna och den andre den judiska lagens representant. På så sätt framställas de två förbunden eller metoderna för att nalkas sanningen – lagens efterföljande och profetians ingivelse – såsom närvarande med honom, som nu skulle inrätta ett nytt förbund, evangeliets. Alla dessa symboler syftar på verkliga fakta vid den tredje invigningen.

En annan symbol, som hänför sig till samma grad, möter man i evangeliets berättelse om hur Kristus föres fram till sin fader i templet. I den traditionella framställningen kommer detta icke fullt till sin rätt, då Kristus där framställes som ett litet barn. När en människa nått detta stadium i sin utveckling, måste hon föras inför världens andlige konung, hierarkins mäktiga överhuvud, som vid denna tredje grad antingen själv förrättar invigningen eller överlämnar detta åliggande till en av sina lärjungar, de tre flammans herrar, som kom med honom från Venus. I det senare fallet föreställes människan för Konungen kort efter det att Invigningen ägt rum. Så föres Kristus inför sin fader; den invigdes buddhi höjes, tills den blir ett med sitt ursprung i den nirvāniska världen, och då sker en mycket underbar förening mellan människans första och andra princip, ātma och buddhi.

FJÄRDE OCH FEMTE BOJORNA

En *anāgāmin* åtnjuter under sitt dagliga arbete alla de storartade möjligheter som åtföljer en full äganderätt till mentalvärldens förmögenheter, och när han om natten lämnar sin fysiska kropp, ingår han ånyo i det underbart vidgade medvetande som tillhör buddhivärlden. Medan han befinner sig i denna grad, måste han avkasta varje minsta återstod av vad som kallas den fjärde och femte bojan, *kāmarāga* och *patigha*, böjelse för sinnenas njutningar, symboliserad genom jordisk kärlek, och all möjlighet till vrede eller hat. Aspiranten måste göra sig fri från möjligheten att på något sätt vara slav under yttre ting. Det är ingalunda så att han icke kommer att känna sig dragen till det som är behagligt, vackert och rent eller bortstött av dessas motsatser och icke tar dessa saker med i beräkningen under sitt arbete. Men han låter dem icke spela någon avgörande roll i fråga om sina plikter och åsidosätter dem helt och hållet vid de tillfällen, då hans arbete kräver det.

Här måste vi taga oss i akt för ett möjligt missförstånd, som vi ofta möter. Den renaste och ädlaste mänskliga kärleken utplånas aldrig – minskas aldrig i minsta mån genom esoterisk skolning. Tvärtom växer den och vidgas, tills den omfattar alla med samma glöd, som förut slösades på en eller två människor. Men lärjungen höjer sig så småningom över alla sådana hänsyn som har med omgivningens blotta personlighet att göra och blir på så sätt fri från all den orättvisa och partiskhet som kärleken annars så ofta medför.

Ej heller bör man ens för ett ögonblick antaga att han, när han vinner denna vittomfattande tillgivenhet för alla, går miste om den djupare kärleken till sina närmaste vänner. De gamla berättelserna om det ovanligt starka band som förenade Ānanda med Herren Buddha, likaväl som aposteln Johannes med Kristus, visar att denna kärlek tvärtom blir oerhört mycket starkare. Och den länk som förenar en mästare med hans lärjungar är vida starkare än några jordiska band. Ty den tillgivenhet, man möter på invigningsväg, är en tillgivenhet mellan högre jag och ej blott mellan personligheter. Därför är den stark och varaktig och kan varken avtaga eller växla, ty det är den ”fullkomliga kärleken, som fördriver all fruktan”.

TIONDE KAPITLET

DE HÖGRE INVIGNINGARNA

ARHATEN

På de stadier, som följer första, andra och tredje invigningarna, utvecklar lärjungen gradvis det buddhiska medvetandet och når sin fullkomning. Vid den fjärde invigningen gör lärjungen sitt inträde i buddhivärlden, och från och med nu ägnar han sig åt att oavbrutet arbeta sig uppåt i denna värld. Denna invigning är på sätt och viss en mittpunkt, emedan det vanligen sägs att det under normala tider i genomsnitt åtgår sju liv mellan den första och den fjärde invigningen och likaledes sju liv mellan den fjärde och den femte. Dessa tal är emellertid, såsom jag förut nämnt, i många fall mycket mindre eller mycket större, och den verkliga tidrymden är i de flesta fall ej ansevärd, då livet vanligen tages i omedelbar följd utan några mellantider i mentalvärlden och kausalvärlden.

När lärjungen genomgått den fjärde invigningen, kallas han enligt den buddhistiska terminologin *arhat*, vilket betyder ”den värdige”, ”den duglige”, den vördnadsvärde eller fullkomlige, och i österländska böcker sägs mycket vackert om honom, ty i Österlandet vet man något om vilken hög grad av utveckling han nått. Hinduerna kallar honom *paramahansa*, den som står över eller bortom *hansa*.

DEN KRISTNA SYMBOLIKEN

I den kristna symboliken åsyftas den fjärde invigningen med Kristi lidande i Getsemane örtagård, med korsfästelsen och uppståndelsen. Men eftersom det finns flera förberedande stadier, framställs den fullständigare genom de olika händelser som sägs ha ägt rum under den heliga veckan. Den första händelsen i denna serie var den, när Kristus uppväckte Lazarus från de döda. Åminnelsen härav firas alltid lördagen före palmsöndagen, ehuru händelsen enligt evangeliets berättelse tilldrog sig ett par veckor tidigare. På söndagen skedde det triumferande intåget i Jerusalem. På måndagen och tisdagen talade Kristus i templet. På onsdagen begick Judas Iskariot sitt förräderi. På torsdagen stiftades den heliga nattvarden. Natten till fredagen hölls rättegången inför Pontius Pilatus och Herodes, och på långfredagen skedde korsfästelsen. Påskaftonen tillbragtes i graven, och vid midnattstiden före lördagen eller snarare tidigt på söndagens morgon uppstod Kristus segrande från de döda.

Alla dessa detaljer i Kristusdramat har samband med vad som verkligen äger rum i samband med den fjärde invigningen. Kristus utförde något ovanligt och underbart genom att uppväcka Lazarus på lördagen. Det var till stor del som en följd därav, som han fick glädjen av sin enda jordiska triumf, ty allt folket kom tillsammans, när de hörde talas om uppväckandet av den döde. De väntade honom och mottogo honom med ovationer och starka känsloutbrott, när han kom ut ur huset för att bege sig till Jerusalem. De bemötte honom så, som man i Österlandet alltjämt bemöter den man anser helig; och så ledsagade honom folket under stor entusiasm in i Jerusalem. Efter att ha vunnit detta lilla världsliga erkännande använde han helt naturligt detta för att undervisa människorna, och han talade i templet, dit folk strömmade i stora skaror för att se och höra honom. Detta är en symbol för vad som verkligen äger rum. Den invigde ådrager sig en viss uppmärksamhet och når en viss grad av popularitet och erkännande. Sedan kommer ständigt förrädaren och förvränger vad han sagt och gjort, så att det förefaller att vara av ondo. Detta framställs av Ruysbroek på följande sätt:

”Stundom berövas dessa olyckliga denna världens goda, vänner och släktingar, och överges av alla varelser; man misstror och ringaktar deras helighet, misstyder deras livsverk, och de förkastas och föraktas av alla som omge dem. Stundom hemsöks de även av allsköns sjukdomar.”

Sedan följer en störtskur av tadel och hån, och han förkastas av världen. Därpå följer scenen Getsemane örtagård, då Kristus känner sig ytterligt övergiven; och sedan prisges han åt begabberi och blir korsfäst. Slutligen kommer ropet från korset: ”Min Gud, min Gud, varför har Du övergivit mig?”

Madame Blavatsky hade en teori, som hon framställer i *Den Hemliga Läran*, men som jag personligen icke är i stånd att sanna. Enligt denna var dessa ords verkliga innebörd: ”Min Gud, min Gud, huru Du förhålls mig!” Jag vet icke vilken av de båda tolkningarna, som är den riktigaste, men det ligger mycken sanning i dem båda. Något av det utmärkande för fjärde invigningen är att människan då lämnas fullkomligt ensam. Först får hon stå ensam i den fysiska världen. På grund av något missförstånd vänder sig alla vänner emot henne. Detta blir sedan uppkärlat, men för tillfället har individen i fråga känslan att hela världen är emot honom.

Kanske är denna prövning icke så svår, men den har även en inre sida; ty under ett ögonblick måste aspiranten erfara det tillstånd som kallas avīchi, vilket betyder ”det våglösa”, det som saknar vibrationer. Avīchitillståndet är icke, som man allmänt tagit för givet, något slags helvete, utan ett tillstånd, vari man står fullkomligt ensam i rymden och känner sig avskuren från allt liv, till och med från Logos' liv. Tvivelsutan är detta den ohyggligaste erfarenhet som det är möjligt för en människa att göra. Den säges räcka endast ett ögonblick, men de som varit med om den, har ett intryck av att den varat mycket längre, ty tid och rum existerar icke där. Efter vad jag tror, har denna förskräckliga erfarenhet två följder – den sätter lärjungen i stånd att sympatisera med sådana, för vilka avīchi kommer som ett resultat av deras handlingar, och den lär honom att stå avskild från allt yttre och låter honom pröva och fatta sin ytterliga visshet

om, att han är *ett* med Logos och att varje känsla av ensamhet måste vara en illusion. Det har funnits de som fallit vid detta förfärliga prov och måst gå tillbaka och om igen börja arbetet med sin invigning. Men för den som kan uthärda det utan att rygga tillbaka, är det säkerligen en mycket underbar erfarenhet, hur förskräcklig den än är. Om man därför med avseende på själva prövningen kan tillämpa ”Varför har Du övergivit mig?” är säkerligen ”Huru Du förhårligar mig” ett ganska sant uttryck för människans känslor, när hon träder fram som segrare.

Denna invigning skiljer sig från alla andra genom sin egendomliga dubbla aspekt av lidande och seger. Var och en av de föregående invigningarna symboliserades i det kristna systemet genom en särskild händelse – födelsen, dopet, förklaringen – men för att framställa den fjärde invigningen har man funnit det nödvändigt att använda en serie av händelser. Korsfästelsen jämte de olika lidanden, som kulminerade i denna, använde man för att framställa den ena sidan av denna invigning, medan man med uppståndelsen med dess seger över döden framställde den andra sidan. Detta stadium medför alltid lidande, fysiskt, emotionalt och mentalt; ständigt fördöms aspiranten av världen och gör ett skenbart fiasko. Och ständigt vinner han en härlig seger i högre världar – vilken seger likväl förblir okänd för den yttre världen. Det särskilda slags lidande, som utan undantag åtföljer denna invigning, utlöser den återstod av karma som ännu kan stå hindrande i lärjungens väg. Och det tålmod och den glädje, varmed han uthärdar det, har sitt stora värde däri att de stärker karaktären och bidrar till att fastställa vilken grad av nytta han kan göra i det arbete som ligger framför honom.

Korsfästelsen och uppståndelsen, vilka symboliserar den verkliga invigningen, beskrivs i det gamla egyptiska formuläret på följande sätt:

”Då skall kandidaten bindas på ett träkors, han skall dö, begravas och nedstiga i den undre världen; efter tredje dagen skall han föras tillbaka från de döda.”

Först sedan tre hela dagar och nätter samt en del av den fjärde förflutit, lyftes i dessa gamla tider den ännu i trans försänkte kandidaten ur den sarkofag, vari han legat, och bars ut i det fria på pyramidens eller templets östra sida, så att den uppgående solens första strålar skulle falla på hans ansikte och uppväcka honom ur hans långa sömn.

Det finns ett gammalt ordspråk, ”Intet kors, ingen krona”, som man kan fatta så, att utan att en människa nedstiger i materien och bindes på materiens kors, är det henne omöjligt att nå uppståndelsen och vinna härlighetens krona, men att hon genom begränsning och genom sorger och bekymmer har vunnit seger. Det är oss omöjligt att beskriva denna uppståndelse. Alla ord, som står till vårt förfogande, tycks fördunkla dess glans, och varje försök att beskriva den förefaller nästan som en hädelse. Men så mycket kan sägas att lärjungen vunnit fullkomlig seger över alla sorger, bekymmer och svårigheter, frestelser och prövningar och att denna seger är hans för alla tider, emedan han vunnit den genom kunskap och inre styrka. Vi kan påminna oss hur Herren Buddha förkunnade sin frihet:

I månet livets bo jag dvalts –
och spanat efter den som byggt
vårt sinnesfångelse, av sorger tryckt.
Hård var min kamp förutan rast och ro!

Men nu,
du mästare för detta tabernakel – Du!
Jag känner dig! Du skall ej bygga mer
ditt smärtans hus av ler,
ej lägga nya sparrar på dess murar,
ej resa detta tak, där sveket lurar;
dess ås är bruten, rämnat huset,
som illusionen lyft ur gruset.
Jag går därur – Befrielsen jag ser.

ARHATENS ARBETE

Efter arhatinvigningen äger lärjungen medvetande i buddhivärlden, medan han ännu befinner sig i sin fysiska kropp. Och när han i sömn eller trans lämnar denna kropp, inträder han genast i buddhivärldens härlighet. Vid sin invigning måste han få åtminstone en glimt av det nirvåniska medvetandet, liksom han vid den första invigningen måste få en tillfällig erfarenhet av det buddhiska, och nu blir det hans dagliga strävan att nå högre och högre upp i buddhivärlden. Detta är ett verk, som innebär oerhörda svårigheter, men så småningom blir han i stånd till att arbeta sig upp i denna härlighet.

Ett väldigt arbete ligger nu framför arhaten, då han skall klättra till de högsta topparna av denna värld, och medan han utför det, måste han avkasta de återstående fem av de tio stora bojorna, nämligen:

6. *Rūparāga* — begär efter formskönhet eller fysisk tillvaro i form även i högre världar.
7. *Arūparāga* — begär efter formlöst liv.
8. *Māno* — högmod.
9. *Uddhachcha* — sinnesrörelse eller retlighet, möjligheten att låta sig störas av något.
10. *Avijjā* — okunnighet.

Den sjätte och den sjunde bojan omfattar ej blott *rāga* eller attraktion, utan även *dvesha* eller repulsion. Avkastandet av dessa bojor innebär att karaktären är så beskaffad att intet som helst i formens lägre världar eller i de högre, formlösa världarna ens för ett ögonblick kan hålla honom fången genom sin dragningskraft eller hindra honom genom sina obehag, om han har arbete att utföra. När den åttonde bojan, *māna*, avslipas, ser han ej mera det stora i sitt eget arbete, och allt högmod blir en omöjlighet för honom, eftersom han numera ständigt befinner sig i ljuset och icke jämför sig med något lägre. Då inträder det fullkomliga lugn som ingenting kan rubba och som ger honom frihet att förvärva all kunskap, att bli faktiskt allvetande, vad vår planetkedja angår.

DEN FEMTE INVIGNINGEN

Nu närmar sig lärjungen den femte invigningen, adeptens. Han har arbetat sig genom alla stadier av det som gjorde honom till människa, och tar nu det slutliga steg som gör honom till övermänniska, *asekha*, som buddhisterna kallar honom, emedan han ingenting mer har att lära och har uttömt alla det mänskliga naturrikets möjligheter. *Jivanmukta* nämner hinduerna honom, ett frigjort liv, en fri varelse, fri icke på grund av något individuellt oberoende, utan emedan hans vilja är ett med den universella viljan, med Hans vilja, som är den Ende utan någon andre. Han befinner sig ständigt i nirvānas ljus, även i sin dagsmedvetenhet, om han väljer att stanna kvar på jorden i fysisk kropp. Och när han tillfälligt lämnat denna kropp, stiger han ännu högre till det monadiska planet, bortom ej endast våra ord, utan även våra tankar. Hör åter Herren Buddhas ord:

Mät ej med ord Det Omätbara;
sänk ej tankens lod
I bottenlösa djup, ty frågarn irrar,
Så den som svarar ock. Säg intet!

I den kristna symboliken är det himmelsfärden och den Helige Andes utgjutande, som motsvarar ernåendet av adeptskapet, ty adepten uppstiger verkligen högt över mänskligheten, över denna vår jord, ehuru han, om han så önskar, kan liksom Kristus återvända för att undervisa och hjälpa. När han uppstiger, blir han ett med den Helige Ande, och det första, vartill han utan undantag använder sin nya kraft, är att låta den strömma ned över sina lärjungar, alldeles som Kristus lät eldtungor nedstiga över lärjungarnas huvud vid pingsthögtiden. En blick på något av de diagram över människans principer, som publicerats i tidigare böcker, visar relationen mellan Logos' manifestation i den fysiska kosmiska världen och i människans själ. Vi ser att

den trefaldiga ātma, människans treeniga ande, befinner sig i den lägre delen av den nirvāniska världen och att den lägsta manifestationen av den Tredje Personen, Gud den Helige Ande, dväljes i de högre delarna av samma värld. Adepten blir ett med Honom på detta plan, och detta är den verkliga förklaringen av den kristna pingsthögtiden, den Helige Andes högtid. Det är på grund av sin enhet med Honom, som en asekhā kan taga lärjungar. Ehuru en arhat har mycken undervisning att ge, arbetar han fortfarande under en adept, verkar i hans tjänst och utför hans order i den fysiska världen, men tar inga lärjungar för egen räkning, emedan han ännu icke har denna särskilda förbindelse med den Helige Ande.

NIRVĀNA

Den första bekantskapen med den nirvāniska världen är ytterligt förvirrande. Den första förnimmelse den medför är den av ett intensivt liv, som verkar såsom en överraskning även för den som är hemma i buddhivärlden. Denna överraskning har mött honom förut, om än i mindre grad, när helst han för första gången höjt sig från en värld till en annan. Även när vi för första gången med helt och fullt medvetande övergår från den fysiska världen till den emotionala, finner vi det nya livet så mycket större än något vi förut erfarit att vi utbrister: ”Jag trodde mig veta vad liv är, men jag har aldrig vetat det förrän nu.” När vi når mentalvärlden, har vi samma förnimmelse i dubbelt mått. Emotionalvärlden är underbar, men den var ett intet i jämförelse med den mentala. När vi övergår till kausalvärlden, har vi ånyo samma erfarenhet. Vid varje steg möter oss åter samma överraskning, och inga föregående föreställningar kan bereda oss för detta, ty det är alltid vida mera överväldigande än något vi kan tänka oss, och livet i alla sina högre världar är en intensiv salighet, som vi saknar ord för att beskriva.

Europeiska orientalisterna har översatt ordet ”nirvāna” med förintelse, emedan ordet betyder ”utblåst”, likasom en ljuslåga släcks genom andedräkten. Ingenting kan vara mera i strid med sanningen. Helt visst innebär det tillintetgörande av allt som vi här nere känner såsom människan, ty där är hon icke mera människa, utan Gud i människan, en gud bland andra gudar, om än mindre än de.

Sök att föreställa er hela universum uppfyllt och bestående av en oerhörd ström av levande ljus, alltsammans stannat i rörelse, rörande sig framåt utan relativitet, en oemotståndlig, fram-brytande flodvåg av ljus, ljus inriktat på ett mål, om detta är begripligt, oerhört koncentrerat, men absolut utan möda eller ansträngning – orden räcker ej till. Först erfar vi ingenting annat än salighet och ser endast detta intensiva ljus. Men så småningom börjar vi förstå att även i detta bländande ljus finns mera lysande punkter (kärnor, så att säga), varigenom ljuset får en ny egenskap, som sätter det i stånd att bli förnimbart i lägre världar, vilkas invånare utan denna hjälp helt och hållet skulle sakna möjlighet att förnimma något av dess glans. Sedan börjar vi steg för steg inse att dessa hjälpsolar är de stora, planetandarna, de stora änglarna, karmiska gudomligheter, dhyān-chohaner, buddhaer, världslärare och mästare, därtill många andra, som för oss icke ens är namn, och att ljus och liv genom dem flöda ned i de lägre världarna.

Steg för steg, allteftersom vi blir mera vana vid denna underbara verklighet, börjar vi förnimma, att vi är ett med dem. Ehuru vi står långt under dem i härlighet, är vi dock delar av den Ende, som dväljes hos dem alla, likaväl som i varje punkt av rymden omkring dem. Vi förstår att vi själva är brännpunkter och att genom oss på vår mycket lägre nivå ljus och liv strömmar ut till dem som är ännu längre borta – icke från detta, ty alla är delar därav, och det finns ingenting annat någonstades – men från att inse det och från att förstå och erfar det.

Madame Blavatsky talade ofta om att detta medvetande har sin medelpunkt överallt och sin omkrets ingenstades, och det ligger en djup betydelse i detta uttryck, som omväxlande tillskrivs Pascal, kardinal de Cusa och *Zohar*, men som rätteligen hänför sig till Hermes' böcker. Vida skilt från förintelse är i sanning ett sådant medvetande. Den invigde som når det har icke i minsta mån förlorat sitt jagmedvetande. Hans minne är fullkomligt kontinuerligt, han är samma människa som förut, men likväl på samma gång allt detta, och nu kan han i sanning

säga: ”Jag är jag” och förstå vad detta ”jag” verkligen betyder.

Varje beskrivning av nirvāna, som vi kan försöka göra, måste låta egendomlig. Inga ord, som vi kan bruka, kan ge ens den minsta föreställning om en erfarenhet som denna, ty allt som kan omfattas av våra tankar, har för längesedan försvunnit, innan denna nivå nås. Naturligtvis finns det även här ett slags hölje för anden, fastän omöjligt att beskriva, ty på ett sätt tycks det vara en atom, medan det i annan mening förefaller att vara hela denna värld. Individens känsla som om han vore överallt men kan koncentrera sig var som helst inom sig själv, och varhelst kraftutströmningen ett ögonblick minskar, är för honom en kropp.

DE SJU VÄGARNA

Omedelbart bortom asekhainvigningen delar sig denna högre väg i sju vägar. Någon av dessa måste adepten välja. I fråga om detta ämne är det bästa jag kan göra att citera vad som sädes i boken *Man: Whence, How and Whither*:

”När individen – nu en frigjord ande – genomgått människoriket och står på tröskeln till andens övermänskliga liv, öppnar sig sju vägar framför honom att välja emellan: Han kan ingå i nirvānas saliga allvetenhet och allestädesnärvaro med verksamhetsgrenar, som vida överstiger vår fattningsförmåga, för att måhända i en kommande värld bli en avatar eller gudomlig inkarnation. Detta kallas stundom att antaga dharmakāyāklädningen. Han kan ingå i den ’andliga perioden’ – ett uttryck, som innebär okända begrepp, däribland troligen ’anläggandet av sambhogakāya-klädningen’. Han kan bli en del av den skattkammare, varifrån Logos’ ombud hämtar andlig kraft till sitt verk, och ikläder sig då nirmānakāya-dräkten. Han kan stå kvar som medlem av planethierarkin, som styr och beskyddar den värld, där han nått fullkomning. Han kan fortsätta till nästa kedja för att hjälpa till att bygga upp dess former. Han kan ingå i den härliga ängla- eller devaevolutionen. Han kan viga sitt liv till Logos’ omedelbara tjänst för att användas av Honom i vilken del av solsystemet som helst såsom Hans tjänare och sändebud, som lever blott för att utföra Hans vilja och utföra Hans arbete i hela det system, som Han härskar över. Liksom en general har sin stab, vars medlemmar för hans order till alla delar av slagfältet, så är dessa medlemmar av Hans stab, som härskar över alla, ’Hans sändebud, som utför Hans vilja’. Det ser ut som om man ansåge detta vara en mycket svår väg, kanske det största offer, som står adepten till buds, och därför betraktas det även som medförande en stor utmärkelse. En medlem av generalstaben har ingen fysisk kropp, utan skapar sig en sådan genom kriyāshakti – ’kraften att skapa’ – av det klots materia, dit Han sändes. Staben omfattar väsenden på mycket olika utvecklingsgrader, från arhater och uppåt.”

Den som antar dharmakāyāklädningen, drar sig tillbaka in i monaden och släpper även sin nirvāniska atom; en sambhogakāya behåller sin nirvāniska atom och visar sig som den trefaldiga anden, och en nirmānakāya behåller sin kausalkropp ävensom de permanenta atomer som han fört med sig under hela sin utveckling, så att han när som helst kan materialisera en mental, emotional och fysisk kropp omkring dem, om han så önskar. Han bibehåller sitt bestämda samband med den värld, varifrån han kommer för att kunna fylla den reservoar, varifrån den andliga kraften utsänds över världen. Nirmānakāyaer omtalas i *Tystnadens röst* såsom bildande en skyddsmur, som bevarar världen för ytterligare och vida större elände och sorg. En nirmānakāyas plikt är att skaffa ett stort förråd av andlig kraft till människornas hjälp. Hela tiden framalstrar de denna kraft, varav de icke behåller något för egen räkning, utan ställer allt till brödraskapets tjänst, att av dess medlemmar användas till lättande av världens tunga börda.

Härav framgår att av dem som når adeptskap jämförelsevis få stannar kvar på vår jord såsom medlemmar av planethierarkin, men dessa och deras arbete är av livsviktig betydelse, varför vi skall ägna denna boks återstående kapitel åt detta ämne.

Översättning av C. W. Leadbeater, *The Masters and the Path*, ss. 201–235.

AVDELNING TVÅ UNDERVISNING OM MEDITATION

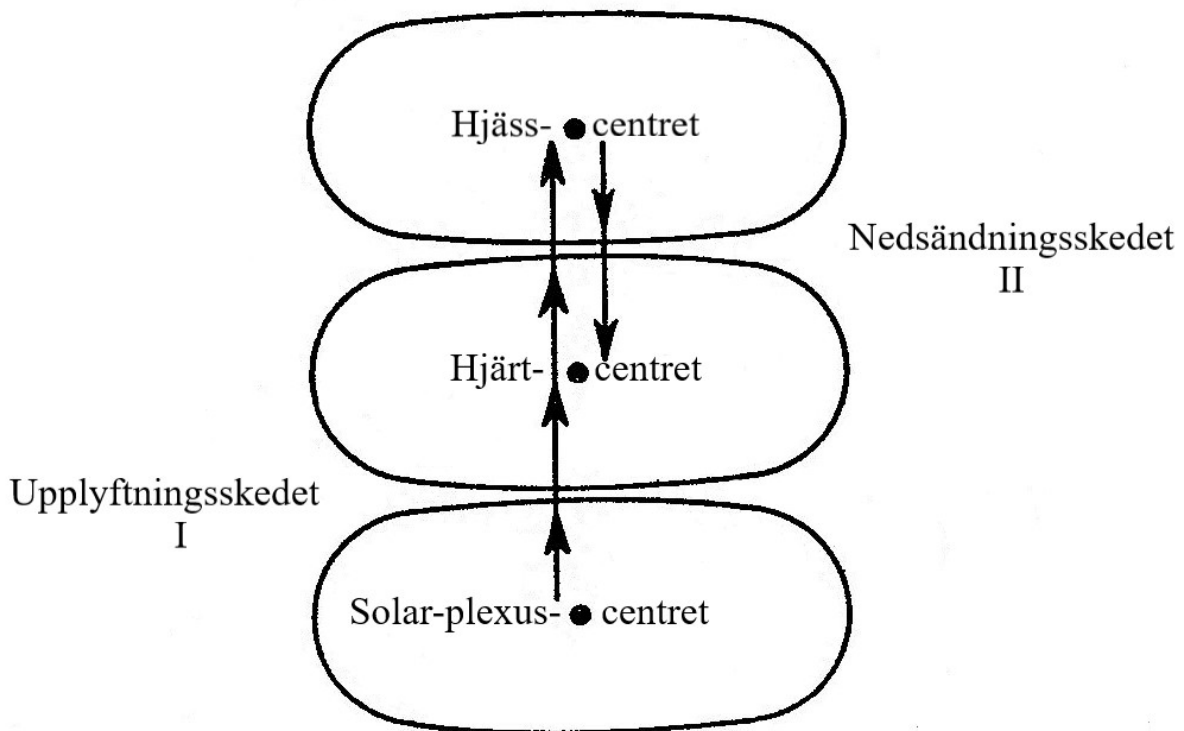
DEL I

När jag nu fortsätter undervisningen i meditationens vetenskap, vill jag påminna er om att vi bygger på samma grundläggande sanningar, som tidigare fastställts (i *Lärjungaskap i den nya tidsåldern, vol. I*) och att våra mål och syften likaledes förblir desamma. Det som omedelbart angår oss är att åstadkomma en gruppens enhet, grundad i kärlek, och detta förutsätter att hjärtcentret väcks till starkare kraft. Låt mig i detta sammanhang upprepa vad jag tidigare sagt, ty det bildar ett lämpligt företal till det jag skall bedja er att göra:

”Endast från hjärtcentret kan i verkligheten de energilinjer strömma som förenar och sammanbinder. Därför skall jag för er *gruppmeditation* ge er en form, som kommer att stimulera hjärtat till verksamhet, varvid hjärtcentret (mellan skulderbladen) förbinds med hjässcentret genom det hjärtcentrum som finns i hjässcentret (den tusenbladiga lotusblomman). När detta hjärtcentrum är tillräckligt utstrålade och magnetiskt, kommer det att verka så, att ni står i en ny relation till varandra och till hela mänskligheten. När det därtill genom en akt av den andliga viljan förbinds med solar-plexus-centret, kommer det att ge upphov till det telepatiska samspel som är så högeligen önskvärt och som är i konstruktiv mening så användbart för den andliga Hierarkin, förutsatt att det upprättas inom en grupp av löftesbundna lärjungar, hängivna tjänandet av mänskligheten. Då kan man lita på dem.”

Hjärtcentrets aktivitet visar sig *aldrig* i samband med individer. Detta är ett grundläggande faktum. Det som bringar de flesta lärjungar ur fattningen är (det renade och förädlade) solar-plexus-centrets förmåga av identifiering med individer. Hjärtcentret kan icke reagera annat än på gruppens impuls, på gruppens lycka eller lidande, och på andra grupprelationer.

Följande diagram belyser det förfarande jag föreslår att ni tillämpar:

I solar-plexus-centret finns två punkter av livgivande ljus, varigenom detta centrum är av särskild betydelse och verkar renande på de energier som från centren under diafragman stiger till centren ovanför denna. Den ena av dessa ljuspunkter är förbunden med det lägre psykiska

och emotionala livet, och den andra vitaliseras genom inflödet från hjässcentret. Jag vill här påminna er om att centren ovanför diafragman har endast en punkt av livsenergi vart och ett och att centren under solar-plexus-centret likaledes endast en vart och ett, medan solar-plexus-centret självt har två punkter av dynamisk energi. Av dessa båda är den ena mycket gammal och uppväckt, då den uttrycker emotionalkroppens, den lägre psykiska kroppens liv, och väntar den andra på att av själen bringas till medveten aktivitet. När detta skett, medför uppvaknandet till de högre livsfrågorna att lärjungen blir mottaglig för den andliga världens högre ”psykiska skänkevågor” (såsom den tibetanske esoterikern kallar dessa).

Allt detta är ett ganska nytt begrepp för den genomsnittliga esoterikern och teosofen och ingår i de nya upplysningar som lämnas lärjungar (som bereder sig för initiation). Denna sanning ligger till grund för den meditationsmetod som jag söker ge er och som är delad i två delar, varav den ena delen eller tekniken upptar ungefär de första sex månaderna och den andra de följande sex månaderna. Denna tvådelade meditation är en gruppmeditation och medför framför allt en gruppverkan. Detta faktum måste varje lärjunge noggrant inse.

Jag vill att ni mycket omsorgsfullt begrunder den här lämnade upplysningen. Den meditation jag önskar anvisa är delad i två delar:

Skede I. Ett skede vari energi lyfts upp från hjärtcentret till hjässcentret medelst riktad, kontrollerad aspiration – avsiktligt stimulerad, mentalt uppskattad och emotionalt framdriven. Jag väljer här mina ord, varvid jag noga beaktar dessas symboliska innebörd.

Skede II. Därefter sänds med en viljeakt andlig energi ned till solar-plexus-centret. Detta medför uppväckandet av den dittills vilande kraftpunkt som ligger bakom (eller snarare inom) det aktiva och uppväckta centret.

Det är tydligt för er att det första skedet ägnas åt det som esoteriskt betraktas såsom ”tillbakadragandet till inspirationens centrum”, och det är till detta tillbakadragande jag kallar er alla i dag, före det bestämda och detaljerade grupparbete som senare skall beskrivas. Enligt cyklernas lag råder det perioder av utåtriktande och perioder av tillbakadragande, av framåtskridande i tjänande mot verksamhetens gränser och även av medvetenhetens medvetna bortdragande från den yttre kretsen och dess återcentrande i livets själva hjärta. Det är till detta tillbakadragande inåt jag kallar er – ett tillbakadragande som måste fortsättas och medvetet behållas till nästa fullmåne i maj. Ni kan betrakta det såsom det *individuella* skedet av inrättning och förberedelse, till vilket envar av er är kallad och kallad innan ni deltar i den gruppmeditation ni kommer att ägna er åt under årets återstående del, efter maj månad. Skede II och dess framgångsrika resultat kommer att till stor del bero på den framgång som nåtts under skede I.

Skede I är i sig delat i två delar, och på dessa riktar jag nu er uppmärksamhet. Första delen av skede I är en kort dynamisk meditation, som utföres varje morgon med största regelbundenhet. Andra delen är en ihållande reflektion eller en ständigt övad insikt, som tjänar till att bestämma er dagliga aktivitet. I detta bör råda en inställning på ständig erinring av syftet och ändamålet och tillämpas ett förfarande, som kallas ”att leva avsiktligt”. Jag talar här icke symboliskt utan klarspråk, ty allt detta handlar om medvetenhetens fokus. Om denna inställning kan oavslåttligt behållas till fullmånen i maj, kommer de individuella frön, som ryms inom gruppens yttre gräns (kunde vi symboliskt kalla denna fröskidan?), att bli levande och mäktiga energienheter (andliga dylika) och den följande perioden av gruppens inbördes förhållande och gruppaktivitet att bli i motsvarande grad mäktig. I och för främjandet av denna process, som leder till utstrålning och magnetiskt liv, är den föreslagna metoden den följande:

Skede I

1. Själens och personlighetens reflekterande inrättning, ett förfarande vari den skapande fantasin kommer till användning. Detta är en ”känslans” aktivitet, emotional aktivitet.
2. Solar-plexus-, hjärt- och huvudcentren förutsättes stå i ett inbördes förhållande och den förutsättande medvetenheten ha sin fokus i ajna-centrets område. Detta göres mentalt.

3. Sedan detta genomförts och insikten därom erhållits, följer därefter aspirationens och tankens koncentration i hjärtcentret, varvid föreställs att detta befinner sig alldeles mellan skulderbladen. Det måste inses att tankeenergiens koncentration bestämt är där.

4. Därefter följer det medvetna och i bild (eller i fantasin) framställda upplyftandet av hjärtcentrets aspiration, liv och hängivelse till hjässcentret (den tusenbladiga lotusblomman) och den så upplyfta energiens medvetna fokusering i detta.

5. Sedan man uppnått detta och allt medan man varsamt och likväl säkert bibehåller den medvetna insikten om stället och aktiviteten, låter man det Heliga Ordet, OM, ljuda mycket stilla tre gånger, varvid man andas ut och riktar sig mot:

- a. Själen.
- b. Hierarkin.
- c. Mänskligheten.

Dessa tre insedda faktorer bildar nu en bestämd och sammanhängande krafttriangel.

6. Ytterligare sedan med *avsikt som känns i hjärtat* (begrunda dessa fem ords innebörd) den åkallelse jag gav er i mitt meddelande i september 1939:

Människorna är ett, och jag är ett med dem.

Jag söker älska, icke hata.

Jag söker tjäna, icke kräva gentjänst.

Jag söker hela, icke såra.

Låt smärtan bringa ljusets och kärlekens rätta lön.

Låt själen styra den yttre formen och livet och allt som sker

Och bringa i dagen den kärlek som ligger till grund för det som sker i tiden.

Låt visionen och insikten komma.

Låt framtiden stå uppenbarad.

Låt inre förening framträda och yttre splittring förgå.

Låt kärleken segra.

Låt alla människor älska.

7. Bemöda er om att hela dagen igenom oavlatligt hålla fast vid denna erinring och arbeta alltid med rätt hågkomst av morgonmeditationen.

Denna aktivitet bör ej taga mer än några minuter, men om man utför den med fullt vaken medvetenhet och med den mest omsorgsfullt fokuserade uppmärksamhet, kan resultaten bli högst mäktiga och effektiva – långt mer än ni kanske tror. Meditationen bör taga mindre än tio minuter, sedan ni lyckats bekanta er med förfarandet. Därmed läggs en fast grund för det grupp- arbete och den gruppmeditation jag avser att ge er i maj, när ni får er personliga undervisning och er gruppundervisning.

Vid fullmånatiden varje månad – med början från den tid, då ni mottar denna undervisning och tills vidare – ber jag er att arbeta såsom följer:

1. Gruppera er, alla tjugofyra, symboliskt, i bildframställning och i fantasin omkring er Lärare och stå – med Honom – vända mot öster i en halvcirkel strax bakom Honom.

2. Sträck sedan ut era händer i välsignelse, säg tillsammans med högtidlig, uttalad avsikt Förenandets mantra, begynnande med ”Människorna är ett”, som ni använt varje morgon i er personliga meditation. Lagg kraften av er fokuserade tanke och vilja i och bakom orden.

3. Stå sedan tillsammans i det ljus som alltid strömmar från öster och se det gjutas genom Mästaren till envar av er, varvid det inträder genom hjässcentret, går därefter till hjärtcentret och riktas därefter från hjärtcentret med en akt av fokuserad vilja – uttryckt och framdrivet medvetet – till den inaktiva punkten av svagt ljus inom solar-plexus-centret.

4. Drag er sedan åter tillbaka till hjässcentret och försök medvetet se alla tre centren (hjässcentret, hjärtcentret och solar-plexus-centret) förbundna, så att alla gruppmedlemmarnas huvuden tänker såsom ett och gruppmedlemmarnas hjärtan älskar såsom ett. Även er aspiration (genom solar-plexus-centrets andliga uppvaknande) kommer då att stiga uppåt

såsom en enda spontan rörelse. Detta kommer att i sinom tid alstra ett magnetfält av ljus och liv, inom vilket den Nya Gruppen av Tjänare i Världen kommer att leva, mogna och bära frukt.

Mina bröder, låt hela förfarandet vara mycket enkelt och okomplicerat i ert medvetande. Om ni följer de just meddelade anvisningarna på enklast möjliga vis, kommer ni att åstadkomma en situation, vari arbetet blir möjligt. Sök ej efter resultat. Er uppgift är att utföra det beskrivna arbetet, och när detta göres rätt, blir det rätta resultatet ofrånkomligt. Men såsom jag tidigare sagt er: ”det är reflektionens inre liv och den uttryckta kärlekens yttre liv, som bestämmer den nödvändiga grupprelationens framgång och dess framtida arbetes makt” i mänsklighetens tjänst.

DEL II

I den senast meddelade undervisningen lät jag er börja med den nya meditationens första del. I den fullbordade meditationen ingår förfarandet att förbinda hjärtcentret och hjässcentret och sedan – med en viljeakt – förena båda med den inaktiva punkten inom solar-plexus-centret – den punkt, om vilken hittills intet sagts i undervisningen (ehuru nödvändigheten av en dylik punkt var uppenbar i arbetet med energiöverföringen) men vilken är av den största betydelse i all förberedelse för initiation.

Detta är så långt jag ledde er i den senaste meditationen, men till detta måste läggas den individuella meditation som hjälper till i gruppens integration och i den enskilda lärjungens utveckling.

Ni har säkerligen märkt att jag i den meditation, jag anvisade för dagligt bruk, inte lät den fortgå fram till det skede, där viljan brukas och hjässcentrets energi föres till den inaktiva punkten i solar-plexus-centret. Ni har märkt även att jag lät er vid fullmånätiden och i gruppformation och i direkt kontakt med mig tillsammans förena hjärtcentret, hjässcentret och solar-plexus-centret. En gång i månaden och då endast genom grupplivets skyddande magnetfält kan ni fullborda meditationen.

Fullmånearbetet förblir för återstoden av året sådant det redan anvisats, men vi skall fullborda meditationen, och jag skall nu beskriva för er gruppmeditationens skede II. Med första halvan bör ni nu vara så förtrogna att ni utan svårighet utför den och fullbordar den på endast några minuter. Den har karaktären av en inledning till den jag nu söker anvisa. Den bör hjälpa er (om ni genomför den till rätt avslutning) att fokusera medvetenheten och hjärtcentrets energi i hjässcentret. Den verkliga andliga människans aktivitet har icke väckts, och när den har väckts, blir nedflödet av energi från hjässcentret av tre slag:

1. Den väckta punkten i solar-plexus-centret blir ytterst aktiv, och om arbetet utföres rätt, gör det denna punkt även ytterligt magnetisk, så att den samlar de under diafragman befintliga centrerna (utom ryggradsslutscentrets) alla energier – och detta innefattar sakralcentret och andra smärre brännpunkter av energi – uppe i solar-plexus-centret. Där måste de hållas stadiga, tills människan är redo att förfara esoteriskt med dem.

2. Den ouppväckta eller inaktiva ljuspunkten i solar-plexus-centret vaknar sakta till liv och till ett tillstånd av ny vibrationsaktivitet. Dess magnetfält stärks och vidgas stadigt, tills det når periferin av det magnetfält som omger hjärtcentret.

3. När de två ovan beskrivna skedena fullbordats, följer en långvarig överföringsprocess. Solar-plexus-centret är ett centrum, vari de lägre centrerna energier renas i och för befördran till de högre centren. Själva processen uppvisar två skeden:

- a. De båda punkterna inom solar-plexus-centrets aktivitetsfält försätts i ett bestämt samband med varandra, och de lägre sakrala energierna överföres till den hittills inaktiva ljuspunkten, som nu är uppväckt och intensifieras i kvalitet och makt.

- b. De koncentrerade energierna i det nya centret inom solar-plexus-centrets omkrets lyfts upp med en viljeakt till hjärtcentret och därifrån till hjässcentret.

I denna överföring av de lägre energierna i tre steg, till solar-plexus-centret, till hjärtcentret och slutligen till hjässcentret, har vi en inom lärjungens livserfarenhet fattbar bildlig och symbolisk framställning av energiernas inbördes samband och slutliga överföring från personligheten (symboliserad av solar-plexus-centret) till själen (symboliserad av hjärtcentret) och från själen till Monaden (symboliserad av hjässcentret). Dessa motsvarigheter är värdefulla, emedan de bevisar förfarandets faktiska natur och även sätter aspiranten i stånd att något fatta beskaffenheten av det åtagande han är bunden vid. Således framträder i lärjungens medvetenhet vissa förhållanden, och i detta skede av hans skolning är de närmast uppräknade fyra förhållandena av större betydelse:

1. Förhållandet mellan de energier som finns under diafragman och motsvarar personlighetlivet (drivet av begäret) och de energier som finns över diafragman och drivs av själen. De sistnämnda är hos den genomsnittliga aspiranten ännu så länge nästan helt inaktiva och blir aktiva först när själen i ökande grad styr lärjungen.

2. Förhållandet mellan de två punkterna inom själva solar-plexus-centret. Dessa symboliserar även förhållandet mellan personligheten och själen. Den ena punkten, den som avser människans lägre liv, är uppväckt. Den andra punkten är i färd med att väckas, såsom är fallet hos aspiranten, eller är helt och hållet uppväckt, såsom är fallet med den löftesbundna lärjungen före andra initiationen.

3. Förhållandet mellan solar-plexus-centret och hjärtcentret. Detta är av stor betydelse och hjälper aspiranten till en klarare uppfattning, eftersom det återigen symboliserar det omedelbart närliggande problemet om förhållandet mellan personligheten och själen.

4. Förhållandet mellan panncentret och hjässcentret. När dessa två centra står i ett riktigt förhållande till varandra, kan människan genomgå tredje initiationen, varvid Monadens makt kan börja göra sig gällande, så att hjärtcentret, hjässcentret och solar-plexus-centret förenas.

Det finns ett mellanskede, vari hjärtcentret och panncentret inrätas och förbinds med varandra. Detta skede har utelämnats från den nyss gjorda uppräkningsen på grund av att det är av sju slag och att övergångs- och överföringsmetoden beror av stråltillhörigheten. Här är det naturligt att lämna en ny upplysning. Strupcentret har ej medtagits i denna uppräkningsen av förhållanden mellan centra ovan diafragman, eftersom det förhåller sig till dessa såsom sakralcentret till solar-plexus-centret – ett centrum för ren kreativ verksamhet, aktiverat genom de andra centrums växelverkan, men i synnerhet energiseras och aktiveras strupcentret med tiden av själva sakralcentret. Det är mer än något annat en effekt eller ett resultat av förhållanden.

Tre andra ting av intresse kan här omnämnas. Det första: Strupcentret aktiveras egentligen genom själens direkta påverkan via hjässcentret i samband med att sakralcentrets energi samtidigt höjes. Detta har sin analogi i att solar-plexus-centret göres användbart för verkligt konstruktiva ändamål genom själens direkta inverkan via hjärtcentret. Detta förklarar varför kreativt arbetande människor vanligen har en första strålens personlighet i den inkarnation, under vilken strupcentret första gången blir dynamiskt aktivt. Det andra: Solar-plexus-centret väckes genom inflödet av två slags energier – hjärtcentrets och hjässcentrets energier i samverkan. Detta är en motsvarighet till den tvåfaldiga energi som utgör själens väsentliga natur – atma-buddhi eller andlig vilja och andlig kärlek. Den tredje själsenergin, manas eller mentalenergin, har ett mer omedelbart samband med strupcentret. Det tredje: Man skulle kunna säga att ryggradsslutscentrets väckande är resultatet av en viljeakt, som riktas från hjässcentret och medför att alla energierna höjes till hjässcentret, liksom solar-plexus-centret väcktes och energin höjdes till hjärtcentret – också detta med en viljeakt. Energin från solar-plexus-centret, detta stora centrum för personlighetsenergin, måste alltid höjas till hjärtcentret.

Här vill jag ännu en gång förmana er och rikta er uppmärksamhet på mitt tidigare gjorda uttalande att all stimulering av och all fokus på solar-plexus-centret medför bestämd fara och att lärjungar ålägges att klokt styra emotionaliteten. En decentraliserad inställning vad gäller personlighetens reaktioner och en alltmer fördjupad kärlek till mänskligheten skyddar lärjungarna på

detta stadium – det stadium, på vilket de söker kvalificera sig för första eller andra initiationen.

Vi fortsätter nu med meditationens andra skede. Det fortsattes till den punkt, där ni ombads att *såsom en själ* yttra Förenandets stora mantra.

SKEDE II

1. Upprepa snabbt skede I, och låt det icke taga mer än fem minuter. Höj er medvetenhet och förbind hjässcentret och hjärtcentret. Upprepa eftertänksamt mantrat, något som till sist leder till insikten om enhet.

2. Med medvetenhetens fokus därefter i huvudet kalla Viljan till er hjälp och led med en viljeakt den energi som fokuserats i huvudet till solar-plexus-centret. För att underlätta detta förfarande kan ni använda följande formel:

a. Jag är själen. Och även kärleken är jag. Framför allt är jag både viljan och den fasta avsikten.

b. Min vilja är nu att lyfta det lägre jaget in i det gudomliga ljuset. Detta ljus är jag.

c. Därför måste jag stiga ner dit, där det lägre jaget väntar min ankomst. Det som önskar lyfta och det som ropar högt efter att lyftas är nu förenade. Sådan är min vilja.

Medan ni yttrar dessa mantriska ord (hämtade från en mycket gammal lärjungehandbok), visualisera i bilder förfarandet fokusering – fordran – nedstigning och förening.

3. Gör här ett uppehåll och bemöda er om att *känna* den igångsättande vibration eller embryoniska växelverkan som är i färd med att upprättas mellan den väckta punkten och den uppvaknande punkten inom solar-plexus-centret. Detta kan göras, men det innefattar en akt av sakta utförd koncentration.

4. Ljuda sedan O M två gånger ur hjässcentret, varvid ni vet er vara själen, som andas ut det. Ha tillit till att detta ljud, som bäres av viljans och kärlekens utandning, förmår rätt stimulera solar-plexus-centret och förvandla de lägre energierna, så att de blir rena nog att höjas först till den punkt, som är i färd med att väckas, och från denna till sist till hjärtcentret.

5. Jag vill be er att ni, medan ni visualiserar hur solar-plexus-centrets energier höjes *uppför ryggraden* till hjärtcentret (som ju sitter mellan skulderbladen), åter igen andas ut O M in i solar-plexus-centret men denna gång, sedan ni gjort detta, drar den fokuserade energin *uppför ryggraden* mot huvudet. Den sålunda upprättade vibrationen kommer att föra energin till hjärtcentret, ty den måste passera detta centrum i ryggraden på sin väg till huvudet. I de tidiga skedena kanske den inte når längre, men senare kommer den att gå genom hjärtcentret, därvid avlämna det mått av energi som tillkommer detta, och till sist nå hjässcentret.

6. Fokusera er sedan i hjärtcentret, alltmedan ni har tillit till att en energitriangel bildats mellan hjässcentret, hjärtcentret och solar-plexus-centret. Visualisera denna såsom sammansatt av ljusenergi, något liknande en triangel av neonljus. Färgen hos detta så kallade neonljus kommer att bero av den stråle själen tillhör.

7. Upprepa därpå igen Förenandets mantra, begynnande med ”Människorna är ett ...”.

8. När ni således står i hjärtcentret, se era gruppbröders energi såsom de utstrålade ekrarna av ett stort hjul av ljus. Hjulet har tjugofyra ekrar, och i hjulets centrum, liksom ett hjuls nav, kan ni finna er Mästare (D.K.). Yttra sedan sakta med kärlek alla era gruppbröders namn och utelämna därvid ej er själva.

9. Se sedan detta hjul såsom aktivt snurrande och gnistrande och sålunda tjänande mänskligheten genom sin fokuserade utstrålning. Denna är kärlekens utstrålning. Allt det nyss sagda är rent symboliskt, men om det utföres såsom en visualiseringsprocess under några månader – konsekvent och medvetet – kommer det att framkalla ett medvetenhetstillstånd, som blir varaktigt, ty ”såsom en människa tänker, sådan är hon”.

10. Avsluta sedan med den nya åkallelsen och även med Gayatri, vilken framhåller den enskildes plikt.

O M O M O M

Denna meditationsprocess är förhållandevis enkel, om ni under några veckor gör er förtrogna med dess skeden. Mycket av det nyss sagda är av förklarande natur och kan undvaras, när ni kan utan svårighet följa processen.

Jag övergår nu till att meddela envar er personliga undervisning och anvisa er individuella meditation. Denna meditation skall utföras vid någon sådan tid under dagen som *inte* är den tid som valts för gruppmeditationen. Jag vill icke att ni gör de båda meditationerna samtidigt, ty jag vill icke att era personlighetsproblem och era möjliga självbedrägligheter kastas in i gruppmedvetenheten. Akta er för att göra detta, ty den uppgift envar av er har att fylla är svår sådan den är utan att behöva kompliceras av de personliga problem någon broder i gruppen kan vara belastad med. När jag meddelar er den personliga undervisningen, kommer jag att tala fullständigt uppriktigt och icke tita med vare sig beröm eller klander. Om ni harmas över det jag kan säga, så anger det blott den makt er personlighet har att reagera ogynnsamt på sanningen och ger er följaktligen en fingervisning om var ni i er medvetenhet har ett område av blindhet och svaghet. På detta kommer ni att ha något att vinna och att kunna fatta något klarare, vari den strid består som ni måste utkämpa.

DEL III

Enskilt har många av er regelbundet använt (och gagnats av) den meditation jag hittills anvisat er i denna undervisning. Men allmänt sett har gruppen *såsom en helhet* ej skänkt den ena meditationens två delar så mycken uppmärksamhet och tanke som jag hade hoppats och bett. Jag vill därför be er att förnya er aktivitet i detta avseende till maj månad, då – om ni arbetar med anspänning och åstadkommer resultat – jag kan anvisa er ytterligare en meditation, som kommer att utgöra höjdpunkten av det gjorda arbetet och aktivera ytterligare ett centrum. Det är föga jag kan utträta med er, förrän ni gjort detta meditationsarbete tålmodigt och regelbundet och därav erhållit – ur min synvinkel – positiva resultat. Jag kommer icke att kunna anvisa er någon ytterligare meditation, såvida ni ej förnyar er strävan och gör det tillsammans i det dagliga förfarande jag beskrivit.

Denna meditation är ett av de viktigaste av de steg jag någonsin skall bedja er att taga i dessa ert arbetes tidiga, förberedande skeden. Den måste föregå den mer bestämda skolning som blir möjlig, om ni är ihärdiga i det beskrivna arbetet. Jag vill påminna er om att detta är min sista ansträngning med er i denna inkarnation och i fysiska världen. Ni har satt er hand till plogen, och det gives ingen återvändo för någon av er, men tidsfaktorn bestäms av envar av er och icke av mig. Det kan under skolningen och er förberedelse för initiation förekomma att ni tillfälligt ej förstår orsakerna till sådant jag kan begära av er och till de fordringar som ställs på er. Glöm ej att aspiranten till Mysterierna på de tidiga stadierna skrider framåt i blindo, att först efter tredje initiationen fjällen faller från hans ögon. Efterkom därför lydigt (ehuru frivilligt) vad jag begär, när jag strävar efter att undervisa er i de uråldriga reglerna.

Vill ni alltså, vid detta laget, på nytt studera den lära jag gav i den tidiga undervisningen i ämnet visualisering och förklarade varför denna är hemligheten till framgång i allt verkligt meditationsarbete i dettas tidiga skeden? Jag söker icke upprepa, men denna lära behöver ni på detta stadium. (*Discipleship in the New Age, Vol. I, sidorna 89–91.*)

Vad avser ert fullmånearbete, söker jag ändra det förfarande ni så länge följt – det att stiga in i mitt arbetsrum och där kontakta mig. Jag skall ge er ett annat symboliskt förfarande, som består av fem steg:

1. Vid fullmånetime (omfattande fem dagar) föreställ er en blå ocean och vid horisonten en skinande sol, som sakta stiger upp.
2. Föreställ er att ni, fria från alla bördor, bekymmer och orosanledningar, kastar er i oceanen och att ni simmar mot en roddbåt, som ligger mitt emellan er och den uppgående solen. Medan ni simmar, blir ni medvetna om era gruppbröder, som likaledes simmar åt samma håll. Ni igenkänner, känner och älskar varandra.

3. Visualisera sedan att ni stiger ombord på båten. När gruppens alla medlemmar sitter på plats, se då att ni var och en fattar en åra och tillsammans, rytmiskt och stadigt rör mot den uppgående solen. Det råder harmoni i årslagen, i avsikten och i riktningen.

4. Se sedan – mellan er och den uppgående solen – en gestalt förflytta sig mot er. Det är jag själv (Mästaren D.K.), som kommer från ljuset mot ert håll. Ni kan se mig tydligt på den klara väg som ljuset bildar. Ni ser mig *tillsammans*.

5. Säg sedan ljudlöst men likväl såsom grupp:

”In i ljuset rör vi oss, dit anvisade på ditt tecken. Ut ur mörkret kommer vi, dit drivna av allsjälen. Upp från jorden rusar vi och in i oceanen dyker vi. Tillsammans kommer vi. Tillsammans rör vi oss, vägleda och anförda av den själ vi tjänar och av dig, den Mästare vi känner. Den inre Mästaren och den yttre Mästaren är Ett. Detta Enda är vi. Detta Enda är allt – min själ, din själ, Mästaren och allas själ.”

Om var och en av er gör detta de fem fullmånedagarna (såsom tidigare angivits), kommer ni att frambringa en gruppens sammansvetsade avsikt, vilken är ert nästa önskvärda steg. Ni har arbetat med att svetsa gruppen samman i kärlek, och en viss framgång därmed är tydlig. Arbeta nu med den förenade åkallelsen av viljan.

Skicka varje månad in er fullmånerapport. Jag vill bedja er att göra detta varje månad och därvid sammanföra er fullmånerapport och er meditationsrapport till en enhet, ty arbetet med att avfatta rapporter är av verkligt gagn i att centrera er tanke och därmed ert liv inom grupplivet. Det har helt enkelt karaktären av ett symboliskt skeende – en symbol för ert framåtskridande, er målmedvetenhet, er medverkan och ert samarbete, och allt detta ur *gruppens* synvinkel. Däri ligger dess värde. Dessa rapporters så kallade informationsvärde är förhållandevis försumbart vad gäller grupper sådana som denna. Men den symboliska nyttan är stor och är avgjort till gagn för gruppen.

Jag vill göra ett förslag. Allt medan ni vid fullmånnetiden sålunda närmar er mig, sträva efter att i er medvetenhet hålla orden från Formel Ett (som ges i Avdelning Tre): ”På strömmen, mellan de två ytterändarna, flyter seendets öga.” Ni behöver minnas att dessa symboler från en viss synpunkt betraktade har samband med antahkarana, denna linje mellan två punkter, och att er förståelse av formeln kommer att växa, allteftersom ni i ert eget liv bygger antahkarana. Er makt kommer att öka, allteftersom ni skrider framåt på ”chelans väg”. Använd formeln aktivt så mycket ni förmår och nöj er icke blott med att söka förstå några av dess betydelser. Den har en magisk innebörd, och när förståelsen paras med viljans bruk, utgör denna formel ett maktord för magiskt tjänande.

DEL IV

Medan jag studerat det meditationsarbete envar av er utfört (och både ni och jag vet om det har troget följts eller ej), har jag blivit medveten om ett grundläggande behov, och detta är behovet av *inrätning*. Ni behöver en direktare kontakt mellan hjärtat, huvudet och själen. Detta nödvändigtvis till förberedelse för en ännu högre kontakt. De två delar av övningen, ni följt alltsedan den nya frögruppen organiserades, har icke utträttat vad de var avsedda att utträtta, och endast tre av er har haft tillräckligt gagn av detta arbete. Jag ger er därför en mycket enkel inrättningsövning, som jag vill bedja er att följa *tillsammans* tills vidare. Jag framhåller ordet *tillsammans* och fortsätter att göra detta i hopp om att gruppen skrider framåt med ett enhetligt förfarande, ty detta kommer att ge de största och snabbaste resultaten. Det gagnar er att ha i åtanke att ju bättre ni gör denna övning och ju snabbare ni erhåller inrätningen och ju exaktare denna blir, desto bättre blir även gruppens inrätning. Övningen är så kort och enkel att ni kanske uppfattar den såsom alltför elementär. Jag försäkrar er att den lönar varje ihärdig ansträngning. Det hade varit min avsikt att anvisa en annan meditation, som avser ett annat centrum, men det utförda arbetets resultat rättfärdigar ej detta. Måhända kan en bättre inrätning leda till stadigare tillämpning och direktare och mer förståelsefull esoterisk lydning. Jag ber er därför att utföra

denna enkla inrättningsövning varje dag.

I. Börja med det förfarande för fokusering i själen ni vet mycket om i teorin och kan veta mer om i praktiken. Detta består av tre skeden:

1. Höj medvetenheten upp i huvudet.

2. För tanken eller medvetenheten uppåt genom emotionalkroppen och mentalkroppen till själen.

3. Identifiera personlighetsmedvetenheten med själsmedvetenheten och inse att de är ett.

II. Intag därefter bestämt och medvetet Iakttagarens hållning. Även detta förfarande innefattar tre skeden:

1. Iakttag personligheten och betrakta den ur eterkroppens synvinkel.

2. Skicka medvetet själsenergi ner i ryggradsslutscentret. Höj den sedan långsamt via de fem centren och de två centren i huvudet (panncentret och hjässcentret) upp i själskroppen. När detta utföres rätt, livar det sutratma och förenar personligheten och själen till en enhet. Det är vad som kunde kallas inrättnings höjdpunkt.

3. Sträva sedan efter att rikta den förenade själen och personlighetens uppmärksamhet mot den Andliga Triaden.

III. Reflektera över antahkarana och dess förhållande till själen–personligheten och Monaden.

I er personliga undervisning för detta år tänker jag ej uttrycka mig alltför tydligt och ej heller anvisa någon individuell meditation för er envar. Tiden för detta är nu förbi. Ni har redan fått mycket dylikt. Jag tänker återgå till en del av det gamla skolningssystemet och ge er antydningar och kortfattade ålägganden och därmed överlåta åt er att själva tolka vad jag meddelar, rätt tillämpa det och gagnas eller ej gagnas därav, såsom ni själva finner för gott.

Dessa ålägganden tar gestalten av sex utsagor, meningar eller aforismer, som förmedlar till er ett särskilt budskap, som ni kan uppfatta, om ni tar med var och en av dem i er dagliga meditation. Ni har ett år på er att göra detta och kan således låta de sex utsagorna bilda stommen till sex frötankar för meditation eller reflekterande begrundan – en för varje månad i sex månader. Upprepa sedan i avsikten att ni under de ytterligare sex månaderna skall göra ert bästa för att verkningarna av den föregående reflektionsperioden blir en dynamisk faktor i ert liv. Sålunda kommer ni att låta resultaten av den förra cykeln av andlig och mental begrundan komma till uttryck i det yttre. Sålunda kan er subjektiva insikt bli till ett objektiva skeende. Gör denna övning varje morgon i inrättningsarbetets slut, sträva därvid efter att hålla det mentala stadigt i ljuset och öva så långt ni kan den förmåga av begrundan själen uppvisar, när den befinner sig i djup meditation. Detta blir i förstone icke lätt, men om ni troget håller er till anvisningarna, kommer ni att medvetet erhålla säker vinst. Jag föreslår tio minuters begrundan varje dag (med penna i handen, om ni det föredrar) och att ni sedan – under dagen – håller frötanken eller -utsagan i "bakhuvudet", som det heter. Där kan den bearbetas. På detta sätt icke blott klargör ni för er betydelsen av de ålägganden, antydningar eller anvisningar ni personligen fått utan även lär ni er samtidigt att odla den löftesbundne lärjungens "dubbla livsmönster". Han fullföljer detta samtidigt med det lägre mentala och det högre mentala, och den andliga tankens och verksamhetens ström flyter medvetet, medan hans liv i sitt yttre mönster framskrider med allt större användbarhet.

Här följer sex utsagor för envar av er, och som vanligt riktar jag mig till er i alfabetisk ordning. Ett manande ord vill jag tillägga: Sök icke tolka och icke förstå er broders anvisningar. Telepatiskt växelspel existerar, oinsett, naturligtvis bland er, och er tanke och era tolkningar (grundade på otillräcklig kunskap) påverkar säkerligen er broders tanke. Detta måste ha sin inverkan. Om ni försöker tolka, kan ni tolka orätt, och hur som helst vet ni icke min avsikt ifråga om er broder. Er tanke kunde framhålla en konkret innebörd, medan jag däremot avser en helt annan tillämpning. Håll därför er tanke borta från er broders undervisning. Ni har er plikt i att dagligen och stadigt utge inlyst kärlek, fri från varje kritik. Det är icke er plikt att hjälpa er

broder till att bli en bättre esoteriker och lärjunge. Det är hans, hans själs och min ensak.

Många av de lämnade antydningarna och de meningar vari de ingår har hämtats ur en gammal bok innehållande regler för lärjungar. Några kommer direkt från mig, er Mästare, och är tillämpliga på era problem och ert åliggande.

DEL V

Det meditationsarbete, som hittills anvisats er, består av tre delar:

- a. Det skede, vari hjärtcentrets energi höjes till hjässcentret.
- b. Det skede, vari energi från hjässcentret skickas till solar-plexus-centret.
- c. En bestämd och planerad inrättningsprocess.

Som ni vet, har jag funnit att gruppens största behov är att utveckla den förhållandevis enkla hållningen av omedelbar relation till eller kontakt med själen och genom själen med Mästaren och Hans Ashram. Jag anvisade därför en inrättningsövning, när jag senast meddelade mig med er, och detta gjorde jag i stället för mer svårfattliga meditationsövningar.

Denna meditation avser att ge tre alldeles bestämda resultat:

- a. Upprättandet av samband mellan de sju centren och därigenom ett ohindrat energiflöde.
- b. Energiutbytet mellan denna grupps medlemmar i min Ashram via de sju centren. Denna grupptankeform kommer att innehålla sju livsenergicentra, vilkas energier kommer att fördelas av gruppmedlemmarna. Denna grupplivets eterform blir ett uttryck för helheten av de sju energityperna, när varje enskild medlem använder dessa.
- c. Den enskilda själens medvetet och avsiktligt genomförda sammansmältning med grupp-själen och senare med Hierarkin – via min Ashram.

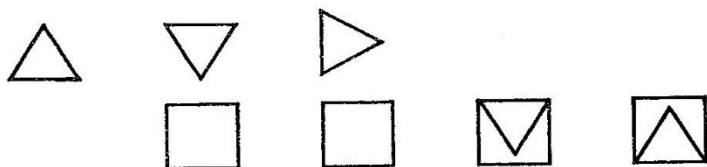
För att rätt utföra detta arbete utgår vi från satsen ”*energi följer tanken*”. Denna är esoterikerns första och mest grundläggande liksom även äldsta sats. Den andra satsen sammanhänger med den första och har sin plats i våra betraktelser. Den lyder ”*det av tanken öppnade ögat riktar energin i rörelsen*”.

På de tidiga stadierna av sin skolning är lärjungar benägna att betrakta energi såsom ett förråd eller en reservoar, som de kan lära sig att utnyttja och sålunda förse sig med ett mått av denna energi för sitt behov, sitt tjänande och sitt bruk. Men energin flödar och är i rörelse. Vi lever i ett sannskyldigt hav av energier i rörelse, vilka på otaliga sätt präglats av egenskaper, bestämts för att brukas av otaliga medvetanden, ofta missriktats, ibland riktats visligen, likväl alla nödvändigtvis inneslutna i Dens tankeinnehåll, i Vilken vi lever och rör oss och har vår varelse och utanför Vilkens inflytelsesfär intet kan vara. Lärjungar har i långliga tider brukat de energier och krafter, som finns i de tre världarna, för personlighetens ändamål och för främjandet av sina viktigare intressen, vilka dessa än må ha varit. De har något lärt sig att taga i anspråk och bruka ett mått av själsenergi, därvid lysa sin väg, förbättra sitt andliga uttryck i de tre världarna och tjäna något litet. De börjar även fatta avsiktens och ändamålets betydelse, alltmedan ett inre program sakta bestämmer deras dagliga liv. Det kommer emellertid ett skede – ett skede, som det nu är er plikt och ert privilegium att fatta – vari en annan källa till energi, inspiration och ljus kan göras tillgänglig för lärjungar och av dem användas för tjänande. Denna är Ljusets Krafters energi, som uppstår i Ashramen och utgår därifrån. Ni står alltjämt i Ashramens utkant men kan göra bruk av dessa energier.

Ashramens kraft måste ”dirigeras” genom själen. Lärjungen får därför lära sig en mycket välkänd symbol – triangelns och kvadratens – esoteriska innebörd.

Denna symbol har hittills för honom betytt den trefaldiga själen och den fyrfaldiga personligheten eller, om han är tillräckligt framskriden i kunskap, den andliga triaden och den fyrfaldiga personligheten. Nu måste han betrakta den i ett annat ljus och lära känna den såsom den trefald Ashramen, själen och lärjungen själv utgör, varvid kvadraten står för mänskligheten, fjärde naturriket. Detta är följaktligen en stor decentraliserande symbol, och omkring

denna kommer er nya meditation att byggas. Om ni noga följer denna meditation, kan och kommer den att medföra grundläggande förändringar i ert liv. Symbolen kan ordnas på flera sätt, vilka alla måste faktiskt bemästras av lärjungen – teoretiskt, visuellt, praktiskt, intuitionellt och faktiskt. Vart och ett av dessa ord uttrycker en särskild innebörd, som rätt uppfattad åstadkommer förändringar i lärjungens liv, i hans tjänande och således i hans verkan inom Ashramen.

Mina bröder, låt mig beskriva den tankegång ni bör följa, när ni söker tränga in i vad denna symbol, som är ämnet för er meditation, verkligen betyder. Denna meditation utgör en normal utveckling av det arbete som redan utförts. I de två första anvisade meditationerna sysslade ni med eterkroppens centra och därför med personligheten, den ”fyrkantiga staden”. Därefter ålades er att öva inrättning, varvid ni kom till insikt om och i vissa fall i kontakt med den andliga trefalden, som är detta som ”svävar ovanför kvadraten och utstrålar ljusenergi i detta väntande fält för aktivt tänkande”.

Ni märker att hela förfarandet således hålls inom området för det icke-fysiska och att i detta skede den fysiska hjärnan icke alls medverkar. När ni söker meditera, befinner ni er i den mentala uppfattningens värld. Ni är fokuserade där, och hjärnan hålls under hela detta skede i ett tillstånd av avvaktande och uppmärksam stillhet. Såsom jag så ofta sagt er, måste lärjungen bemästra förfarandet att genomföra en tvåfaldig tankeprocess, vari han behåller det mentala intryckets kontinuitet och en oavbruten aktivitet förbunden med det dagliga livet och tjänandet. Detta registreras med tiden av hjärnan. Detta är av stor betydelse och är ett av de mål som bör ge er rikliga tillfällen till ansträngning under det kommande årets arbete.

Denna trefaldiga andliga verklighet (som är den ”intrycksgivande faktorn”) är målet för det här framställda meditationsarbetet. Den är i detta fall *icke* själen, vilkens intryck på det mentala är kärleken, dennas manifestation och plats i Hierarkins Plan. Den intryckets källa, för vilken ni nu söker bli sensitiva, är den Andliga Triaden, och intryckets kvalitet är viljan, när den förverkligar det andliga ändamålet. Jag anger således ett långt mer framskridet stadium, och det gör jag av två skäl: Det ena är att ni alla i årtal bemödat er om att registrera kontakt med själen och att uttrycka kärleksfull förståelse. Ni är väl bekanta med vad Hierarkin (varav min Ashram utgör en del) söker uträtta, och intet är vunnet med att ständigt upprepa det välbekanta. Det andra är att jag beskriver förfaranden, meditationer och syftemål, som blir till gagn för dem som kommer efter er och som utgör arbetarnas hierarki vid detta århundrades slut och under nästa århundrades första fjärdedel.

Jag uppgav att en innebörd hos symbolen är att den står för trefalden:

1. Ashramen,
2. Själen i dess egen värld,
3. Lärjungen i fysiska världen,

medan kvadraten föreställer mänskligheten, att denna ofta omtalas såsom ”den fyrkantiga staden” och på välkänt vis i nutida litteratur och diskussioner betecknas såsom ”människans stad”.

Beträffande triangelns högsta punkt, som är Ashramen, vill jag påminna er om att utstrålningen från Shamballa når in i triangeln vid denna punkt och att genom Ashramen vilja, målmedvetenhet och styrka kan flöda. Detta är en förhållandevis ny bedrift inom Mästarnas Ashram. I den stora Grupp-Ashramen (som är själva Hierarkin) erhålls denna reaktion på intryck från Shamballa, när energin strömmar in, via de två Stora Herrarna, Manu och Kristus. Den registreras även av Dessas främsta lärjungar, sjätte initiationens Chohaner och invigda, sådana

som Mästarna Morya och Kuthumi. På senare tid har Mästaren R. erhållit Mahachohanens ställning, och denna prestation har medfört att den inträdande kraften når ner till lederna av de Mästare som genomgått femte initiationen och sålunda satt dem i stånd att nerdimensionera denna Shamballa-kraft till sina egna Ashramer. Detta skeende har medfört en oerhörd stimulans med alla därmed förbundna tillfällen, manifestationer och faror. Mästare sådana som jag själv har måst lära sig att handha denna väldiga makt och samtidigt ställa så mycket av den till våra äldre lärjungars förfogande vi (tryggt och visligen) förmår.

Man kan symboliskt säga: ”Triangelns punkt står fast grundad i Himmelens gårdar (Shamballa), och från denna punkt flödar två energiströmmar in i själens rike och i lärjungens hjärta. Sålunda bildas Triaden. Sedan förbinds energierna med människornas värld. Sålunda kan Guds vilja framträda och sålunda kan den Store Herre, som vaktar Sollivets Rådskammare, förmedla Sin avsikt till de heliga grupperna (Ashramerna, A.A.B) och därifrån till människornas tänkande, och detta emedan deras hjärtan tryggas av kärlekens eld.” Begrunda detta anförande ur en forntida skrift. Det avser den cykel som omedelbart förestår för oss och av vars arbete jag vid denna tid söker utföra blott en liten levande del.

När ni bereder er för det meditationsförfarande, som ni påbörjar under detta kommande år, skall ni alltså inleda med att begrunda själva Hierarkins Ashram, dess förhållande till Shamballa, dess sammansättning, bildad av många Ashramer såsom den är. Några av dessa arbetar under Chohanernas ledning, andra under Mästarnas ledning och åter andra befinner sig ännu så länge i ett embryoniskt tillstånd, då de långsamt sätts samman av fjärde initiationens adepten. Vill ni söka inse att denna stora, levande, andliga organism faktiskt existerar? Den ligger ständigt bakom eller till grund för världens organisation. Se den såsom en växande, levande verklighet, som äger ett sådant liv och en sådan makt att den kan bryta igenom eller bryta ner all begränsande yttre organisation och genom kraften av själva sitt inre liv till sist framträda i det yttre.

Detta kommande framträdande i det yttre av de grupper som utgör Mästarnas Ashramer (ännu icke Chohanernas Ashramer, ty dessa är i grunden fortfarande alltför kraftfulla) blir en gradvis skeende process men kommer med tiden att medföra att Mysterierna återinrättas, att de två första initiationerna blir förhållandevis framträdande såsom oskiljaktiga beståndsdelar av den kommande världsreligionen, att hela mänskligheten blir förtrogen med den osynliga världens faktiska existens och att slutligen de mest utvecklade människorna svagt förstår den väsentliga Verklighet som ligger bakom alla synliga företeelser och något fattar Shamballas avsikt och Världens Herres vilja. Mänskligheten har nu nått en sådan ståndpunkt i utvecklingen att det finns en bestämd uppfattning om Hierarkins Plan – kalla det broderskap, medansvarighet och jämlik fördelning av resurser, internationalism, enhet eller vad ni vill. Detta är vad världens tänkare och esoteriker, upplysta religiösa människor, vidsynta politiker och i dag även vanliga människor i växande mån faktiskt begriper och inser. Den gudomliga avsikten, sådan den förverkligas och genomföres av den gudomliga viljan, är emellertid alltför utom räckhåll för även de mest framskridna tänkande.

Arbetet under de närmaste århundradena kommer att medföra förändringar i detta avseende, och dessa förändringar kommer att åvägbringas genom det arbete som utföres i Mästarnas Ashramer, vägleda av Chohanernas Ashramer, sammansvetsade i själva Hierarkins stora Ashram och stadda i att träda i ett allt närmare förhållande till Sanat Kumaras, Världens Herres stora Rådskammare i Shamballa. Detta måste åstadkommas på Jorden av lärjungar, som handlar enligt anvisningar, sådana som jag nu meddelar er, och genom deras beredvilliga samarbete med sina Mästare. När lärjungen gör detta, frammanar det hans skapande fantasi, och denna betingas och styres i sin tur av den inlysta mentalmedvetenheten.

Ett andra skede inträder, när lärjungen begrundat Ashramen, sådan som den nyss kortfattat beskrevs, därmed genom fantasin ”fixerat” Shamballa såsom ett faktum i sin medvetenhet och därefter riktar sina tankar på Hierarkin eller på själen. Minns alltid att *Hierarkin helt enkelt är själarnas värld*, att den är medvetet varse Planen, sensitiv för avsikten och kreativt och oupp-

hörligt hos mänskligheten inpräglar målet med syfte att vidga den mänskliga medvetenheten. Av denna är er själ – i dess rena natur – en del. Ni skall därför tänka på Hierarkin, ni skall försöka skåda dess arbete och ni skall sträva efter att sätta er själva i förbindelse med min Ashram genom en gård av tillit och av vilja, vilken i detta fall är sublimeringen av den personliga egenviljan. Ni skall även intaga er ställning såsom en medveten, oskiljaktig del av min Ashram och följaktligen av Hierarkin. Sådan är alla lärjungars plikt. Ni har fått mycken undervisning om Ashramen, och mer behöver jag ej säga.

Triangelns tredje punkt (vad avser ert arbete i denna meditation) kommer in i ljuset av er reflekterande begrundan. Ni skall nu rikta er uppmärksamhet på er själva, den medvetna lärjungen som bereder sig för det vidgande av medvetenheten som är nästa steg i er andliga utveckling, som till sist leder till initiation. Den reflekterande begrundan gör ni *icke* utgående från medvetenheten om era ofullkomligheter, utmärkande egenskaper eller förmågor, era misslyckanden eller era framgångar, utan helt och hållet utgående från medverkan i Planen, samverkan med den gudomliga Viljan och Avsikten. Det är med dessa högsta aspekter, som lärjungen ombeds att samarbeta.

Det är inte möjligt för den enskilda lärjungen i någon Ashram att medverka i alla delar av Mästarens arbete, och det är inte möjligt för er att till exempel medverka i varje skede av det arbete i min Ashram som jag beskrivit i mina småskrifter (och som sammanfattats i den skrift som heter *My Work*). Men det är möjligt för er att välja någon del av denna plan och skänka den er största uppmärksamhet ... Dessa verksamheter kan – om de bedrivs ändamålsenligt och kraftfullt – bistå i det esoteriska arbetet i världen och det exoteriska återupprättandet av riktiga mänskliga relationer ...

Meditationsarbetets fjärde skede avser kvadraten, vilken – för vårt arbetes ändamål – vi helt enkelt betraktar såsom området för vårt tjänande och vår erfarenhet – i arbetet vunnit erfarenhet och icke den enskildes livserfarenhet.

Ni märker att denna beskrivning av det meditationsarbete, jag ber er att utföra under åtminstone ett år, bygger på de tre föregående meditationerna. Dessa avsåg att försätta eterkroppen med dess olika kraftcentra i ett sådant tillstånd att den kunde bli mottaglig för inprägling och därefter aktivt samverka, och genom inrättningsövningen strävade ni efter att sätta detta redskap för tjänandet i förbindelse med inspirationens källa och inpräglingens källa, det vill säga Ashramen och själen. Nu har vi nått därhän att (åtminstone teoretiskt och i det enskilda fallet beroende på hur framgångsrikt allt tidigare utfört arbete varit) vi kan påbörja uppgiften att medvetet föra ner inspirationen och inpräglingen, genom målmedveten kontakt med dessas källor. Jag skall därför kortfattat beskriva arbetet och därvid bedja er att noga studera allt jag ovan skrivit:

I. *Insiktens skede.*

1. Insikten om att ni är löftesbundna lärjungar.
2. Insikten, tacksamt erhållen, om den utrustning ni äger.
3. Insikten om den inrättning ni åstadkommit.
4. Insikten om själen, kärlekens–visdomens källa.
5. Insikten om Hierarkin.

Allt detta bör lärjungen göra mycket snabbt, varvid han håller medvetenheten stadigt i det mentala och icke i huvudet. Detta förutsätter att lärjungen i själva början av sitt meditationsarbete omedelbart fokuserar sig i det mentala.

II. *Begrundans skede.*

1. Begrundan av Ashramen såsom en helhet, det vill säga av Hierarkin såsom Sanat Kumaras Ashram. Medelst den skapande fantasin ser ni alla Ashramerna i nära förbindelse med Shamballa såsom:

- a. Mottagliga för Ändamålet, förverkligat av Chohanernas Ashramer.
- b. Inpräglade med Viljans energi, när den stora Ashramen energiserar sina beståndsdelar

– de olika Ashramerna inom dess inflytelsesfär.

c. Vitaliserande de invigda och lärjungar som är förbundna med Mästarna och arbetar i Dessas Ashramer.

d. Nående ut i människornas värld genom de antagna och löftesbundna lärjungarna.

Sedan säger ni med insikt om ändamålet och beslutsamt:

”Jag strävar efter att förstå.

Ske Din vilja, icke min.”

Hela den ovan anförda avdelningen avser Shamballas ändamål, vilja och ”öde”, för att använda en gammal esoterisk formulering.

2. Begrundan av själarnas värld, vilken är Hierarkin i förhållande till människornas värld och icke i förhållande till Shamballa, såsom i den första delen. Detta innefattar:

a. Ett studium av vad den hierarkiska ansträngningen består i, när den uttrycker sig genom kärlek.

b. En medveten identifiering med Planen.

c. Hängivenhet för det arbete som leder sitt ursprung från den Ashram, med vilken ni vet er stå i förbindelse, i det ni ser det helt och hållet såsom en oskiljaktig beståndsdel av det hierarkiska arbetet.

Sedan säger ni med kärlek och medvetenhet om strävan uppåt:

”Jag eftersträvar att förstå.

Må visdomen intaga kunskapens plats i mitt liv.”

3. Begrundan av er själv såsom en enhet i min Ashram. Detta innefattar:

a. Insikt om vilken del av mitt planerade arbete ni äger utrustning för att göra.

b. Fastställande av hur det skall göras.

c. Begrundan av förberedelse för möjlig initiation, såsom en faktor i och ett medel för ökandet av din kapacitet för hierarkiskt samarbete.

d. Energisering genom ljus, tillit, kärlek och makt av det andliga centrum, inom vilket ni tjänar, och de ashramiska projekt, för vilka ni åtar er ansvaret. I detta fall kan det vara Arcane School och Tjänandets verksamheter.

Sedan säger ni:

”Jag eftersträvar samarbete.

Må mitt livs Mästare, själen, och likaledes den Ende, jag söker tjäna, låta ljuset skina genom mig på andra.”

III. *Den fasta beslutsamhetens skede.*

1. Reflektion över skillnaden mellan Ändamål, Vilja och Avsikt.

2. En stunds fullständig fokuserad tystnad, som råder medan ni söker tillhandahålla en ohindrad kanal för inflödet av ljus, kärlek och styrka från Hierarkin.

Ett yttrande ni, själen, lärjungen, gör till personligheten:

”I Guds viljas centrum står jag.

Intet skall avvända min vilja från Hans.

Jag förverkligar denna vilja genom kärleken.

Jag riktar mig mot tjänandets område.

Jag, den gudomliga Triangeln, genomför denna vilja

Inom kvadraten och tjänar mina medmänniskor.”

Om ni kan göra detta arbete rätt, kommer ni icke endast att i stort mått öka er egen insikt, ert eget tjänande och er egen förståelse, utan ni kommer även att avgjort samarbeta i uppgiften att låta Ashramen framträda i det yttre och främja Hierarkins arbete (vad avser den Nya Tidsåldern i grundläggande mening) och därmed medverka i att införa den nya civilisationen, de nya inställningar som skall råda i världen och den nya världsreligionen.

Översättning av Alice A. Bailey, *Discipleship in the New Age, Volume Two*, ss. 111–141.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god jul och ett gott nytt år 2025 eller 76 Aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier” är ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds-migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad 'failed state' och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land."

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénon's egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskog's chefredaktörskap. Alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 5/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
549 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.